

Giới thiệu Ác Phụ Cản Đường

Truyện Ác Phụ Cản Đường của tác giả Nhậm Tiểu Dao thuộc thể loại truyện ngôn tình. Nàng, kiều diễm bá mị, nửa chính nửa tà, thông minh nhưng tâm lại tà, trong người lại có dị năng, thế nhưng theo như lời đồn đãi là không an phận, không biết cảm thấy thẹn thùng với ai.

Hắn, tuấn mỹ cao ngạo, lạnh lùng khí phách, uy nghiêm mà tàn nhẫn, thân thể đầy hiển hách, vậy mà phải lấy cái kẻ không biết thẹn kia, thật là một chuyện đại si nhục nha, hắn không thể nào nuốt trôi được.

Thật sự rõ ràng có giữ khoảng cách, rõ ràng đoạn tuyệt, vì sao đêm dài tĩnh lặng, nửa đêm tĩnh mịch lại phát hiện đang cùng nàng... quấn lấy nhau?

Bạn đang đọc truyện *Ác Phụ Cản Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Là Nghiệt Duyên? Hay Thiện Duyên?

Mùa đông qua đi, Thiên Địa vạn vật chợt tỉnh lại. Núi rừng cây cối nảy mầm xanh tươi, trăm hoa đua nở, vệt đàn cười duyên náo vui mừng báo hiệu một mùa xuân đang đến.

Thời Yên quốc năm thứ ba mươi lăm, tháng ba, thành Hoàng Đô tọa lạc dưới chân thiên tử, phố lớn ngõ nhỏ, hễ tới giờ uống trà sau bữa cơm, đều đề cập tới việc đại hôn của Phiêu Kỵ tướng quân.

Thời gian trôi như nước, hồi tưởng năm đó, tiên hoàng tự mình ban hôn cho trấn quốc tướng quân phủ cùng Tả tướng phủ, đến nay, hôn sự mới được tiến hành, 2 nhà kết thành thông gia.

Nói chuyện xưa của trấn quốc tướng quân phủ, toàn bộ người trong thiên hạ, kể cả con nít, ai ai cũng nói 3 ngày 3 đêm không hết, vô cùng cảm động.

Một thị cả nhà trung liệt, đời đời xả thân vì nước, vì dân, vì quân, đến cuối cùng đều là da ngựa bọc thây! Hương khói trong Mộ phủ nối tiếp kết đại thụ, cảnh là cảnh hi linh. Nhận hoàng ân của vua, nên tận trung vì vua, loạn thế tạo nên anh hùng, cũng hủy đi anh hùng.

Đến trấn quốc công Mộ Kỳ Niên, thế hệ Mộ lão tướng quân, chiến công hiển hách tôn quý. Lão tướng quân dưới gối chỉ có một nữ hài nhi. Trưởng nữ, Mộ Uyển Nghi là hoàng hậu nương nương được vạn dân kính yêu, kính ngưỡng. Trưởng tử, Mộ Bảo Quốc, thân là hộ quốc tướng quân, một đời ở biên giới biên cảnh, chỉ có một người con trai độc nhất Mộ Tri Tuấn. Khi con trai đến 5 tuổi, vợ của Mộ Bảo Quốc, chứng kiến trượng phu đứng chết ở biên cảnh, lại không kêu không khóc, biểu tình vẫn như cũ ôn nhu thanh nhã, đem tiểu nhi phó thác Phó tướng đem về kinh thành giao cho trấn quốc lão tướng quân, bà không thể sống thiếu phu quân nên tự sát theo chồng.

Vì vậy, Mộ Tri Tuấn đối với Mộ gia, đối với lão tướng quân không cần nói cũng biết là một bảo bối vô cùng quý giá và quan trọng. Lão tướng tướng quân đối con trai yêu thương, đối con dâu áy náy, toàn bộ tình thương đều dành cho Mộ Tri Tuấn, bề ngoài thì tỏ ra nghiêm khắc nhưng trong lòng lại rất yêu thương. Lão tướng quân nói rõ ràng, Mộ gia nhất môn trung liệt, chỉ có tướng tài, tuyệt đối không có loại ngu ngốc, bại hoại.

Mặc dù mới chỉ 5 tuổi nhưng tiểu hài nhi rất biết chuyện, tài trí cùng thân thể vô cùng tốt. Tuy tiểu hài nhi đối với Mộ gia là đứa cháu độc nhất nhưng lão tướng quân không có nuông chiều, nên học phải học, không nên học, có thể không học, Mộ Tri Tuấn hẳn so với người khác hiểu biết nhiều. Bái danh sư, được tiến học Ngự thư viện hoàng gia, Tàng Thư Các hoàng gia, vài năm công phu, lão tướng quân đã đào tạo được một khối sinh thạch (đá thường) thành khối Bảo Ngọc trong suốt.

Hoàng hậu nương nương đối đứa cháu trai duy nhất này hết mực thương yêu, cả triều văn võ thậm chí toàn bộ Hoàng thành đều biết Mộ Tri Tuấn có thể còn được sủng ái sánh bằng thân nhi tử của người. Hoàng thượng đối chuyện này càng tán thưởng không ngừng, Mộ Tri Tuấn mười tám tuổi năm đó, được nhận hoàng ân, ngoại lệ ban thưởng danh hiệu Phiêu Kỵ tướng quân, thuộc hàng tứ phẩm. Mộ Tri Tuấn đến cũng không cần nhún nhường, quỳ xuống đất, thống khoái tiếp chỉ. Chuyện này dẫn đến một phen tranh luận, nếu không phải tại giáo trưởng tử thi vô công, Mộ Tri Tuấn dựa vào thực lực của bản thân mà chiến thắng mới không bị đàm tiếu, càng về sau, trong triều đình không quan quân nào dám khinh đãi hắn, không có việc gì quan trọng cũng không dám đến tìm hắn vì hắn luôn có bộ mặt lạnh như băng.

Không biết vị Phiêu Kỵ tướng quân này giống ai, tuy rằng trấn quốc công dung nhan uy vũ, đức cao vọng trọng nhưng hành vi, cử chỉ cũng không khiến người khác trong lòng khiếp sợ vậy mà tiểu tử cháu của lão lại làm không mấy ai dám gần. Tuy rằng hắn có 1 khuôn mặt cực kì tuấn tú nhưng chính vì khí thế kia của hắn lại làm cho người ta trong lòng khiếp sợ không dám xúc phạm.

Mộ Tri Tuấn kia phúc hắc cáu kỉnh, hắn muốn xưng thứ hai, không ai dám xưng thứ nhất, ngẫm lại thì cũng thấy đúng vì hắn có một tướng quân đứng ở phía sau, danh hiệu thứ nhất kia làm sao ai dám tranh với hắn. Thật không hiểu, lão tướng quân như thế nào có thể ở chung với hắn.

Hiện thời yến trạch, có thể cùng Tả tướng phủ so sánh chỉ có phi trấn quốc tướng quân phủ, đủ thấy năm đó tiên hoàng ánh mắt xa.

Tướng quân phủ có vị hoàng hậu nương nương làm hậu thuẫn, Tả tướng phủ thì có một vị hoàng quý phi. Vì vậy danh môn vọng tộc có việc vui, tất nhiên có chút phô trương, đôi vợ chồng trẻ sau này không muốn nổi bật hơn người cũng không được. Một người là lãnh ngôn ác mặt tiểu tướng quân, một

người là thiên kim ngang ngược nhưng cũng là một người rất khả ái, quan trọng nhất, vị nhị tiểu thư này thanh danh cũng không được tốt cho mấy, tuy rằng là tin vịt, nhưng không có lửa làm sao có khói, sau này không cần lo sẽ không có chuyện náo nhiệt để xem.

Có tiếng tăm cũng tốt, thế nhưng nghĩ đến chuyện động phòng người ngoài lại muốn đi nghe lén, nhưng không phải vì muốn nghe ngóng chuyện động phòng ra sao, mà là muốn đi nghiệm chứng, vị thiên kim thanh danh không tốt kia không biết còn là tấm thân xử nữ không? Nếu là như vậy, không biết vị tiểu tướng quân kia sẽ xử trí như thế nào? Trần quốc công lão nhân gia như thế nào làm khó dễ cho Mai phủ? Tả tướng lão hồ ly kia là lại nên nói năng ra sao với Hoàng thượng, hoàng hậu, trần quốc công, thậm chí là với tiên hoàng đây?

Hôm nay trong những người hạ nhân chẳng những có có người không sợ nhiều loạn đại nhân, cũng muốn xem có chuyện tốt gì, hận không thể càn loạn càng tốt.

Do trời định, không biết Mộ Tri Tuấn cùng Mai Tâm Phi bướng bỉnh sẽ là nghiệt duyên hay thiện duyên? Lúc động phòng hoa chúc khiến nhiều người chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Ác Phụ Cản Đường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Mèo Hoang

“Đứng lại!” Thanh âm rất nặng, mang theo lực đạo, uy thế càng cao.

Mộ Tri Tuấn dừng bước chân đang thoăn thoắt, hàng lông mày không khỏi nhíu lại, lập tức triển khai, khoe miệng buông ra, thả lỏng, lộ ra vẻ bất đắc dĩ lại mang ý cười, không nhanh không chậm quay người lại, nhìn về phía một ông lão ở phía sau.

Đầu đầy tóc bạc, khuôn mặt hồng hào, mi tâm đầy nếp nhăn hằn sâu, nhìn xa giống như một đường sọc nhỏ, tới gần mới biết đó chính là lão nhân gia do năm tháng làm việc để lại. Gân bảy mươi, bờ vai và lưng vẫn như cũ cao ngất, khuôn ngực dày rộng, hồng hào, hơi thở hồng hậu, đi lại vững vàng, nhân lực thỉnh lực càng cực kỳ tốt, cho dù lúc này màn đêm buông xuống, Mộ Tri Tuấn vẫn như cũ thấy rõ, không phải vì nhãn lực của hắn vô cùng tốt, mà là trước mắt là người nuôi hân lớn, hân hết sức kính yêu, bộ dạng của người đó sớm khắc vào trong lòng, theo thời gian trôi qua, chỉ càng ngày càng sâu đậm chứ không mờ nhạt đi.

“Gia gia, đã trễ thế này, người còn không nghỉ ngơi?” thanh âm cung kính, thân thiết cùng với khuôn mặt tuần tú, lo lắng hòa hợp ý cười, người này chính là Mộ Tri Tuấn.

Mộ Duyên Niên bước đến, “Tiểu tử, người cũng biết trễ nữa hả? Không ngủ được lại muốn đi đâu?”

Một tiếng cười khẽ, nếu bị phát hiện, cần gì phải giấu diếm, “Tôn nhi cùng bằng hữu tốt đi uống rượu, nói chuyện phiếm.”

“Tại sao ở tướng quân phủ không uống, còn muốn chạy ra bên ngoài uống, lẽ nào người quen biết bằng hữu không được quang minh chính đại, mà phải lén lút vào buổi tối.” Nghe lời lão tướng quân, Mộ Tri Tuấn chỉ cười nhưng không nói.

“Không cho phép đi, lại còn hai ngày nữa là ngày vui của nhà chúng ta, người an phận ở trong nhà đến lúc đó cho ta!”

“Gia gia!” Một tiếng nói ngăn lại, Mộ Tri Tuấn không thể không ngắt lời của lão tướng quân khi nhắc tới việc hôn nhân của mình, trong đầu Mộ Tri Tuấn liền hiện ra khuôn mặt của Mai Thừa tướng kia cùng với khuôn mặt của Mai Tâm Phi quậy phá này, không biết là thật hay giả, thiên kim tiểu thư ở khuê phòng, sao có thể vô duyên vô cớ bị an một cách không chịu nổi như vậy, huống chi nhà đầu chết tiệt kia tính tình hân không thể biết được, đường đường Phiêu Kỵ tướng quân, thế nhưng lại phải kết hôn cái loại mặt hàng rách nát này, không khỏi tức giận, càng nghĩ càng bức, hơi thở càng ngày càng nặng.

“Tuấn nhi, người có biết, gia gia quả thật biết là con không hài lòng lắm, nhưng thánh nhân đều nói lời đồn chỉ là điều không chắc chắn đúng, chẳng lẽ Mộ gia chúng ta cũng bị lời đồn thị phi làm mờ hai mắt, hủy đi thánh chỉ của tiên hoàng? Tiên hoàng không thể làm việc không có nguyên nhân sâu xa, người là người thông minh, sao lại không biết trong đó có thâm ý.”

“Gia gia, nếu như lời đồn là thật, tôn nhi cũng phải cưới nữ nhân rách nát kia làm thê tử, sống với nhau cả đời sao? Đó là một đại sỉ nhục, tôn nhi nuốt không trôi, Mộ gia chúng ta, còn có gia gia ngài, chẳng lẽ có thể nuốt xuống sao!”

Lời nói Mộ Tri Tuấn làm cho lão tướng quân một đời anh minh lỗi lạc, dù trong mắt không nhiễm phải hạt cát nào cũng hân đỏ, vốn định nói những lời này để đổ dầu vào lửa, nhưng không ngờ bỗng nhiên vang lên một âm thanh do đá chạm làm Mộ Tri Tuấn lại hận nghiền răng nghiền lợi, lão tướng quân nháy mắt bừng tỉnh, đột nhiên nghe được vài tiếng mèo kêu, bất giác xoa hoa râu chòm râu, đối với lão tổng quân phía sau lớn tiếng trách mắng, “Nói các người ngày thường làm biếng nay ngày cả mèo hoang cũng vào phủ!”

Quân gia đang thần thò, giật mình nghĩ tới cái gì, hiểu rõ ý cười khẽ, lập tức khom người trả lời, “Là lão nô hồ đồ, trong phủ vẫn phải thường xuyên quét tước mới đúng, lão nô lập tức đuổi mèo hoang kia đi.”

“Chậm đã, nhiều lần như thế, không cho ném mùi đau khổ, lần sau còn có thể tái phạm. Hừ, có cửa không đi, lại thích hoạt động lên kút như vậy!” Dứt lời, theo tay áo lão tướng quân xuất ra 1 thanh kiếm, một tiếng cười nhẹ, vật trong tay nhảy mắt được bắn tới phía bờ tường. Mộ Tri Tuấn than nhẹ một tiếng chưa xong, ngoài tường, một tiếng kêu đau.

“Còn không lăn tới trước mặt lão phu đây, bằng không, ngày sau còn dám vào phủ nửa bước, lão phu tự mình đánh gãy chân hần!” lời nói rõ ràng, hiệu quả cực kỳ rõ ràng.

Một đạo bóng đen bay qua tường viện đến trước mặt lão tướng quân

“Ông ngoại, ngài mặc dù lớn tuổi nhưng thân thủ chẳng giảm chút nào, càng ngày càng cao thâm. Trước kia dùng một khối bạc vụn, hiện tại lại tốt đến nỗi cháu trốn khỏi thứ nhất, đầu vai lại bị khối thứ hai theo sát đánh trúng, ngài thật đúng là cao cường! Ngài không nể mặt ta, cũng phải nể mặt mẫu hậu ta mà thủ hạ lưu tình chút. Xuống tay mà không lưu tình chút nào hết, ta là cháu ngoại của người đó!” Người tới rất là ủy khuất oán giận.

“Hừ, lão phu hần là nên trực tiếp đem người đưa đến hoàng hậu nương nương?”

“A? Đừng đừng, tôn nhi cam tâm tình nguyện để ngài tùy ý xử trí, đi Phụng điện, mẫu hậu kia vốn là không dễ chịu gì, nếu như lại bị phụ hoàng biết ta lại làm cho mẫu hậu bức mình, chắc cũng có thể lột da ta quá. Đến lúc đó, ngài không thể nhìn thấy đứa cháu vừa thông minh, hiếu thuận lại anh tuấn như ta? Ai a, tiểu tử điên kia, làm sao đánh ta!”

“Được rồi, ai cho người lên tiếng!” Mộ Tri Tuấn tức giận trách mắng, tìm cơ hội đắc tội tính với vị Tiêu Dao vương gia Nam Cung Dật Dương này, không cho hần một quyền, hần sẽ không dứt huyền thuyền.

“A! Còn không để cho người ta sống, nói như thế nào, ta cũng là một nửa chủ nhân của trấn quốc tướng quân phủ này, lại nói tiếp, ông ngoại đánh, ông ngoại trách móc cũng nhin thôi, tiểu tử người cũng hạ độc thủ với ta, người cho và người không cùng cấp bậc à, đợi người lâu như vậy, chậm chạp như thể nữ nhân, đêm xuân trời lạnh, người có biết không hả!” Nam Cung Dật Dương đùa giỡn nói.

“Nha, nguyên lai Tuấn nhi không quen được bằng hữu tốt, là do đi chung tới tên hỗn tử nhà người a!”

“Ông ngoại, ngài nói gì vậy, biểu tình kia là sao? Đều là tôn nhi của ngài, ngài có cần bắt công như vậy không. Nếu không phải tiểu tử này tâm tình không tốt, ai lại không có hồng nhan ôn nhuận trong lòng, nhìn hần kia, gương mặt lạnh tanh.” Nói đến tận đây, rõ ràng chưa nói xong, nhưng nhận thấy ánh mắt hung tợn kia, Nam Cung Dật Dương trong nháy mắt im bặt.

Ngàn vạn đừng tưởng rằng hần Nam Cung Dật Dương là vương gia, lại là biểu ca của tên Mộ Tri Tuấn, tuy có thể có chút mặt mũi, lại không thể tùy ý nói hươu nói vượn, vạn nhất đem tên tiểu tử ngoan độc kia chọc giận, thì thiên Lô Địa hỏa, Địa phủ hần bằng đồng loạt cuốn cuộn mà đến, ai có thể chịu nổi??

Thấy tình thế không tốt, Nam Cung Dật Dương lập tức thay đổi đề tài.

“Ông ngoại, lão nhân gia ngài thật muốn rời kinh đi biên thành sao?”

Đây đâu chỉ Nam Cung Dật Dương muốn hỏi mà cũng là lời Mộ Tri Tuấn muốn hỏi, người năm nay gần bảy mươi, có thể nào lại đi đến biên thành, nơi đó tạm thời không nói tới khổ mà ở đó còn có kẻ thù bên ngoài trong tối lẫn ngoài sáng quá nhiều, vạn nhất lão nhân gia có gì sơ xuất, kia không chỉ có riêng là mộ phủ gặp nạn, mà còn là nỗi bất hạnh to lớn của toàn thiên hạ.

Lão tướng quân thờ dài một tiếng, thanh âm tuy nhẹ, giống như màn đêm yên tĩnh, nhưng lại là hai người có thân thủ tốt, tự nhiên nghe được rõ ràng.

“Hừ, tiểu tử người không phải ngóng trông lão phu sớm một chút đi xa?” Lão tướng quân cố ý nói lời trách móc như vậy, đơn giản không muốn gây vui, khiến tâm tình của mọi người bị nhiễu loạn. Kẻ dờ hơi Nam Cung Dật Dương kia chạy nhanh đến giải thích, càng giống như hoa chân múa tay vui sướng.

“Ông ngoại, ngài lão nhân gia muốn hại chết tôn nhi sao, trời đất chứng giám, nhật nguyệt có thể thấy được, tôn nhi trong lòng nguyện ý bị ngài lão quân mắng, lời này của ngài, ngàn vạn lần đừng để cho mẫu hậu cùng ca ca ta nghe xong, bọn họ chắc chắn sẽ hòa nghiêm trị tội tôn nhi! Mẫu hậu hiện tại là vì việc tốt của Tuấn, chỉ lo chuyện hỷ sự. Cả triều nhiều như vậy tướng quân, ngài hà tất thế nào cũng phải tự mình rước lấy, ngài không có bộ hạ đắc lực sao!”

“Hỗn tiểu tử nói gì vậy, triều đình tướng quân nhiều, người lại đem bọn họ so sánh cùng lão phu, biên quan sự vụ, bọn họ cái nào cũng có thể giỏi như lão phu sao? Nếu là ngày thường, lão phu thì sẽ phái người thân tín đắc lực đi trước, nhưng là, gần đây bọn mọi rợ phương bắc đang lâm le bờ cõi, không tự mình đi qua xem xét một phen, lão phu tâm thật bất an!”

“Bái đường xong, tôn nhi cùng ngài đi, vì nước, ngài tâm bất an, vì ngài, tôn nhi tâm cũng không bình an được!” Mộ Tri Tuấn trịnh trọng nói rõ, thực hiện việc này cũng nhất cử lưỡng tiện.

Lão tướng quân lắng khí mà cười, bàn tay vỗ vỗ lồng ngực.

Bạn đang đọc truyện *Ác Phụ Cản Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Lòng Đã Quyết!

“Tâm tư của ngươi, gia gia biết! Thời điểm chưa đến, tên tiểu tử ngươi ở nhà an phận cho ta, nghỉ ngơi dưỡng sức, bảo kiếm chỉ có lúc cần nhất mới ra khỏi vỏ, thì mới có thể bộc lộ được tài năng!”

“Gia gia!” Mộ Tri Tuấn không đồng ý, thanh âm càng thêm trầm trọng, lại bị lão tướng quân vẫy tay ngắt ngang, trong tức khắc không khí lâm vào yên tĩnh.

“Ha ha, ta nghĩ điều ông ngoại muốn nhất là nhìn tiểu tử ngươi vurun cảnh tòa nhánh, mau mau cưới vợ sinh con đó mà. Khụ khụ, ta nói chính là lời thật việc thật nha không nên trở mặt với ta!” Nam Cung Dật Dương nhanh nói rõ quan điểm của mình, lời này quả thực không đứng đắn, biểu đệ hần ngồng nghênh, còn có vẻ phúc hắc cầu kinh, làm sao có thể ủy khuất bản thân cùng với con gái của Mai gia kia vurun cảnh tòa nhánh? Như vậy chẳng phải rất tiện nghi cho nàng ta!

“Được rồi, không còn sớm, nếu muốn ra ngoài uống rượu, thì đi sớm về sớm, uống rượu nhiều hại thân nên có chừng có mực. Không thể ở ngoài ngủ lại, nhất là ngươi, sớm một chút hồi Vương phủ, đừng làm cho mẫu hậu ngươi lo lắng, nàng đã đủ mệt. Cả ngày không làm được việc gì ra hồn chỉ thích đi phá phách, chừng nào mới có tiến bộ được.” Không chờ dứt lời, lão tướng quân đã xoay người đi về phía hậu viện, để lại thanh âm còn vang vọng, quanh quẩn bên tai Mộ Tri Tuấn và Nam Cung Dật Dương.

Bị chỉ đích danh suốt ngày chỉ biết làm chuyện phá phách, không làm được việc gì đáng hoàng, hần dùng ngón tay chỉ vào mũi của mình tỏ ra rất là vô tội, lão nhân gia là đang nói hần sao? Dù gì hần cũng đường đường là Tiêu Dao vương gia Nam Cung Dật Dương mà?

Khỏe miệng Mộ Tri Tuấn khê nhếch, lời nói rất chi là nhẹ nhàng, “Đúng vậy, ông nội của ta cũng là ông ngoại của ngươi, vừa nói đến chính là ngươi, đi thôi!”

“Này này, Mộ Tri Tuấn, ngươi đứng lại đó cho ta, nói chuyện cho rõ ràng xem, tại sao lại nói ta như vậy, ta khi nào thì không làm việc đáng hoàng? Đáng thương cho ta, làm bộ giả ngu, lại không có người nào phát hiện ra; ta là thâm tàng bất lộ nha, nhưng lại bị nói thành không làm việc đáng hoàng, chẳng lẽ ông trời là muốn khảo nghiệm Tiêu Dao vương gia ta?” Nam Cung Dật Dương một phen buồn khổ kháng nghị.

“Vương gia, tiểu chủ tử của ta đã sớm ra khỏi cửa rồi!”

“Tên nhóc chết tiệt, đợi ta với. Ai, ta đã nhìn thấu người trong tướng quân trong phủ này rồi, ai cũng nghe lời hần chẳng ai đối xử tốt với ta hết!”

Nhìn thân ảnh cao ngất kia bỏ chạy đi, quân gia không khỏi bất đắc dĩ mà cười, vị vương gia chủ tử này chính là đỉnh đỉnh đại danh Tiêu Dao, đúng như lời hần nói chính là thâm tàng bất lộ mà thôi.

Đã là người thì vương bận rất nhiều việc, Tiêu Dao hai chữ này nói ra thì thật dễ dàng, nhưng muốn làm được điều đó thì thật là khó, ai có thể tiêu dao được như ngài ấy. Sau một phen cảm khái, lão tổng quản tự mình rời đi, hai ngày sau là đại hôn của tiểu chủ tử, sau đó cũng là ngày lão chủ tử rời kinh, hần phải đi xem xét kĩ càng lại một lần nữa để tránh xảy ra sơ xuất.

Một ngày tấp nập phồn hoa dần dần qua đi, màn đêm lặng lẽ buông xuống lại có một đợt huyền não bất ngờ xảy ra. Tuy nói là màn đêm yên tĩnh, một mảnh tịch mịch không giống ban ngày ánh sáng chói chang, có thể nhìn rõ ràng tất cả mọi thứ nhưng màn đêm lại là một khung cảnh nhộn nhịp trái ngược với ban ngày, nó rực rỡ theo một cách bí ẩn trong quán rượu, hiệu ăn, ca lâu, càng là những nơi phấn hồng thì càng có nhiều khách quý đến, ra ra vào vào náo nhiệt biết bao.

Mộ Tri Tuấn từ tướng quân phủ một đường hướng về phía đông, nơi đó là nơi phồn hoa nhất kinh thành, cũng là nơi có rất nhiều rượu ngon và mỹ nữ. Đêm tối, trăng cùng đèn chiếu rọi, đèn đuốc lay động, về phần những nơi ít ánh sáng không nhìn rõ được gương mặt của nhau thì càng được nhiều người đến, bởi vì bọn họ rất tin nơi đó là nơi đầy những vũ điệu mê người.

Một đường đi tới, những nơi như thế này đều có ở tất cả mọi nơi, Mộ Tri Tuấn chỉ lạnh lùng nhìn phớt qua, đối với những nơi Hắc Ám như thế này hần chẳng những không có chán ghét thậm chí là có chút tường tận, tương phản, hần thích trong bóng đêm kia ngồi một mình để cho bản thân yên tĩnh hơn, hần thích trong bóng đêm kia suy nghĩ mọi việc giúp hần nghĩ ra những gì mà mình chưa nghĩ ra; hần càng thích trong bóng đêm yên tĩnh kia, giúp cho bản thân suy xét tất cả mọi chuyện.

“Ta muốn ở những nơi có thật nhiều ánh sáng và nhiều người để vui đùa, nơi đó tối như mực có gì hay để chơi! Ta thật không thể nào hiểu nổi tiểu tử ngươi, mười lần uống rượu với ngươi hết chín lần là vào buổi tối rồi, ông ngoại cũng không tra hỏi rõ ràng, đâu phải là ta muốn buổi tối uống rượu nói chuyện phiếm đầu , lần nào người bị oan uổng cũng là ta, quên đi, bị như vậy cũng thành thói quen rồi, bởi vậy, mẫu hậu và ông ngoại mà không nghĩ oan uổng ta , ta lại còn cảm thấy không được thoải mái cho lắm!” Một đường theo sát bên người Mộ Tri Tuấn, Nam Cung Dật Dương miệng nói không ngừng, nếu không là oán giận, thì cũng chính là quở trách, lại muốn đến chỗ của hần sửa cái này chữa cái kia, huyền thuyên không ngừng.

“Ban ngày cái gì cũng đều có thể xem rõ ràng, sờ thấu. Ngược lại, buổi tối đen như mực ngay cả năm ngón tay cũng không nhìn thấy sẽ được nhìn thấy không ít thứ thú vị, sẽ giúp ngươi biết được những thứ ngươi còn chưa tưởng tượng tới được, thậm chí không dám nghĩ cái đó sẽ có thật.”

“Tiểu tử ngươi là người rất cổ quái, không phải là dạng người phụ hoàng và ông ngoại thích, thật sự nghĩ không ra, chỉ cần ngươi đứng ở đâu, bọn họ đều khen nức nở, xem ngươi như bảo bối. Ta đây tốt như thế này, cho dù ta mặc hoàng kim giáp y, bọn họ cũng không muốn gặp ta, không để ý tới ta”

“Được rồi, đừng nói họ không chịu để tâm, chính người luôn ra ngoài phá phách, e ngại người khác không có chuyện gì. Không phải sao?”

Thanh âm Mộ Tri Tuấn nháy mắt đình chỉ, điều này làm cho Nam Cung Dật Dương đột nhiên tỉnh táo, Nam Cung Dật Dương cũng không phải là kẻ vô dụng rảnh rỗi không có chuyện làm, lại càng không phải là dạng người trong bụng rỗng tuếch, chỉ biết ăn chơi hưởng lạc.

“Ha ha, thật đúng là bị người nói trúng rồi, buổi tối đích xác có thể nhìn thấy không ít này nọ, ta sẽ đi thu thập thẳng nhai con kia!” Ngoài miệng nói như thế, Nam Cung Dật Dương thân hình lại chưa động vì đã bị Mộ Tri Tuấn vững vàng ngăn trở lại.

“Ta đến là để uống rượu chứ không phải cùng tiểu quý người gây huyên náo!”

“Được, ta nghe lời người, bắt quá, người hãy nhìn cho rõ ràng, thẳng nhai con kia đang đi quấy phá mọi người.”

“Hừ, chúng ta đi, bọn họ tự nhiên cũng đi, quán rượu kia cũng không phải nhà người m, rượu hương nồng đậm, tung bay trăm dặm, tự nhiên sẽ đưa tới nhiều dạng người. Lời nói của gia gia, ta ghi tạc trong lòng, đi sớm về sớm!”

Nói đến đây, Nam Cung Dật Dương thừa dịp trừng mắt nhìn Mộ Tri Tuấn một cái, nhưng lại ngoan ngoãn im miệng lại, đêm nay chỉ uống rượu, bất luận ai cũng không thể xen vào, hãy bỏ qua đám thẳng nhai con kia. Nam Cung Dật Dương vốn định nhắc nhở Mộ Tri Tuấn, ở trong đám nhai con kia còn có cậu em vợ tương lai của hắn. Thấy Mộ Tri Tuấn không để vào mắt tất cả mọi việc, liền coi như chưa cưới vợ thì người kia cũng chưa là em vợ, coi như không quen biết là tốt rồi, xem như là không thấy gì.

“Hồ đồ nhưỡng” là quán rượu hiệu ăn nằm trên một con đường tối mờ tĩnh lặng, cũng là nơi mà mọi người luôn nghĩ đến khi có phiền não, dùng để vui chơi giải trí. Trong điểm có một loại rượu nhà cái ông tự mình sản xuất, danh hiệu “Hồ đồ thanh” ở kinh thành khá rất có danh khí, sắc rượu trạch thiên hoàng, trong suốt sáng, khẩu vị u nhã nhần nhụi, dư vị ngân nga, vừa mở ra cái bình phong khẩu, thật sự là hương khí phác mũi, phiêu tạt trăm dặm, làm người ta giống như say mà lại không say, giống như hồ đồ phi hồ đồ, tất cả đều ở trong cảm giác nửa tỉnh nửa mê, kia phân mơ hồ cảm giác, còn thật là khó khăn lấy hình dung nắm chắc.

“Hồ đồ nhưỡng” là quán rượu rất ngon, cho nên, nếu muốn nghe ca thường khúc sẽ không đến làm nơi, không phân biệt giàu nghèo chia ra phòng riêng mà tất cả mọi người đều ở đại sảnh, cùng những cái bàn gỗ bình thường, bắt quá chỉ chia cắt nhau bằng cái bình phong mà thôi. Nếu chỉ vì rượu tự mà đến, tuyệt đối không đến không.

Mộ Tri Tuấn cùng Nam Cung Dật Dương là khách quen ở nơi đây, vừa vào cửa, lão bản liền nhận ra, không có hai lời, ánh mắt cung kính, thân thiết ý cười, đem hai vị khách quý dẫn hướng có bình phong cách xa chỗ ngồi bình thường, khom người hành lễ, sau đó mới xoay người đi, khẩu vị của 2 người chủ quán biết rõ nên không cần hỏi, một người 1 bình hồ đồ nhưỡng, một đĩa củ lạc, một đĩa tương thịt bò quán tự làm, một đĩa rau trộn để nhắm mồi.

Mộ Tri Tuấn ngồi yên không nói, Nam Cung Dật Dương thường thức trước tiên là rót 1 chén rượu để uống, khi đang muốn mở miệng thì phát hiện phía sau bình phong truyền đến ý cười quấy nhiễu, một tiếng hừ nhẹ, bày ra khẩu hình đối Mộ Tri Tuấn nói, “thẳng nhai con đó nữa kia, ở phía sau chúng ta!”

Mộ Tri Tuấn khoe miệng mỉm cười, trả lời, “Các người thật là có duyên phận!”

“Ta thêm vào!” (Nguyên văn là “thứ”.... ơ, nghĩa chính của nó hơi mất vệ sinh ah ^^)

Giọng nói Nam Cung Dật Dương tràn ngập khinh thường, bọn họ thì có cái rắm duyên phận, một đám ý vào gia thế hoành hành bá đạo, ta đây Tiêu Dao vương gia luôn luôn chỉ quen người thiện lương thôi, thấy cái tên ranh Mai Kiến Nghiệp cùng với con trai Lễ bộ Triệu Ngọc Phúc, còn có cháu trai của kinh thành phủ doãn Thẩm Thành Tú là Thẩm Dục Đức, Tiêu Dao vương hân đã thấy ngứa tay chân muốn đánh người, nếu không phải lúc này có Mộ Tri Tuấn ở đây, hân nhất định đá bình phong, tóm từng tên đánh từng đứa bọn ranh con kia.

Sau bình phong ý cười càng ngày càng vang, càng mang chút ý dâm loạn.

“Người không tin? Mẹ nó, ta bao lâu theo các người nói không cuồng ngữ, tới đây, Kiến Nghiệp người nói xem, tỷ của người ở chỗ kia có hạt màu hồng hơn được hạt gạo không?”

“Trước tiên là nói cho rõ, ta và nàng cũng không phải cùng một mẹ sinh ra, ha ha, Thẩm Dục Đức, cha người sao có thể đặt cho người một cái tên như vậy, ha ha, tức cười quá, Dục Đức, người có đức cái rắm đó. Cái kia của phụ nữ các người có thể tùy tiện xem? Ta có thể sao? Đừng mơ tưởng, cái đó không phải là chính người có thể định đoạt.”

“Thôi đi, đừng giả vờ đứng đắn, ta tin mới là chuyện lạ, người thực sự chưa thấy qua? Nữ nhi mà phóng đảng, người làm sao để thoát nổi, ha ha ha!”

“Đúng đúng, Kiến Nghiệp, nói nhanh lên tỷ tỷ của người đã cùng ai ấy ấy rồi? Ha ha.”

“Nàng ư? Hừ, gia cũng không muốn vì tiện nhân lãng phí đầu óc, nàng yêu ai liền ngủ với người đó. Nếu không như vậy, cha ta cũng sẽ không thể đem gả đến Mộ gia.”

“Cái gì? Kiến Nghiệp, lời này của người là sự thật hả? Chẳng lẽ tướng gia là muốn ném thứ rách nát ra bên ngoài? Ta nói rất đúng, Dục Đức?”

“Quá đúng. Nhưng mà, thật đúng là đáng tiếc. Trong kinh thành, dù sao Mai gia nhị tiểu thư cũng là số một số hai tuyệt sắc giai nhân, thật không biết Phiêu Kỵ đại tướng quân kia là có phúc hay là họa đây, có thể chấp nhận không đây!”

“Không chấp nhận không được, dù sao cũng là tỷ tỷ của Kiến Nghiệp? Ái chà, coi như ta miệng thối, Mai nhị tiểu thư có thể cùng vị mặt lạnh tướng quân

kia làm vợ chồng, thật sự không được, trong nhà không thể ăn, đi ra trên đường cũng chán chường. Dục Đức huynh không là luôn luôn nhớ thương sao!”

“Gia, rượu của ngài!” Chương quỳ tự mình đưa rượu, khiến cho Nam Cung Dật Dương đang dán vào bình phong thu hồi thân mình, về phần, Mộ Tri Tuấn giờ này khắc này biểu tình của hắn, khiến cho Nam Cung Dật Dương không dám trêu chọc, vạn nhất hắn nổi nóng, hai ngày sau đại hôn sẽ xảy ra chuyện lớn.

Mỗi người 1 bình rượu, tự ai nấy uống, nhưng Nam Cung Dật Dương uống rượu vào là rượu lạnh, mà nhìn qua Mộ Tri Tuấn thì thấy tay cầm chén rượu như khói bốc lên.

“Tuấn!” Nam Cung Dật Dương khẽ gọi một tiếng, không hiểu rõ biểu tình lúc này của hắn là gì, đột nhiên khóe miệng người kia nảy lên ý cười tà ác, tay cầm chén rượu chủ động cùng Nam Cung Dật Dương nâng chén rượu, giữa đầu uống cạn, trong đó chỉ có bản thân Mộ Tri Tuấn biết rõ ý vị.

Lòng hắn đã quyết định!

Bạn đang đọc truyện *Ác Phụ Cản Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Kiêu Mị

Hôm nay “Hồ đồ nương” tràn ngập thanh âm chẳng những cay độc lại càng giống như trêu chọc, tiếng ồn không ngừng bay về phía Mộ Tri Tuấn, hắn cứ một ly tiếp một ly, đậm đặc lướt nhẹ đưa đến bên miệng, uống cạn. Về phần thức ăn trên bàn thì không hề đụng đến.

Mộ Tri Tuấn càng bình tĩnh như vậy thì Nam Cung Dật Dương càng đứng ngồi không yên, tâm hỏa khí giận hắn là nên hoàn toàn phát tiết, mới sẽ không ghen ở trong lòng làm bị thương bản thân mà còn đặc ý người khác, nhưng là lúc này Mộ Tri Tuấn, rõ ràng là lựa chọn im lặng, không nói một lời, không phải là nên đáp bình phong xử lý ba cái chết tiệt, dè xỏm kia sao.

Uống cạn một giọt rượu cuối cùng, Mộ Tri Tuấn cử chỉ tao nhã đứng lên, Nam Cung Dật Dương vội đứng lên theo, hướng một bên, đem bình phong phía sau nhường xuất ra, để tiện cho Mộ Tri Tuấn xử lý. Nhìn hành động của Nam Cung Dật Dương làm Mộ Tri Tuấn càng thêm thâm trầm cười, trong miệng bày ra khẩu hình, “Về nhà!”

Trong điểm ngọn đèn trên cao để lại bóng lưng cao ngất to lớn người phía sau, thân không nhanh không chậm vững bước đi trước, hình ảnh hắn mang khi thể bức người, bởi vì hắn là Mộ Tri Tuấn.

Rời đi điểm khá xa, nhưng hương rượu vẫn còn ở phía sau phiêu đảng, Mộ Tri Tuấn nhắm mắt, hít sâu mùi rượu thoang thoảng, trong thanh âm mang theo ý cười về phía bên cạnh Nam Cung Dật Dương.

“Hồ đồ nương, quả nhiên không sai!”

Lời nói của Mộ Tri Tuấn chẳng những không làm giảm sự lo lắng của Nam Cung Dật Dương, ngược lại càng làm tăng lên, Phiêu Kỳ tướng quân bao lâu vẫn che giấu bản tính thật rất tốt vì vậy không ai biết hắn rốt cuộc suy nghĩ cái gì, muốn làm cái gì. Hắn chính vì vậy mà làm cho người ta sờ không được, nghĩ không ra, khi tối khi sáng, làm cho người ta mờ mịt sợ hãi, bất an.

“Tuấn, chỉ cần ngươi đem tình hình thực tế nói cho mẫu hậu, mẫu hậu nhất định sẽ không để cho ngươi chịu ủy khuất!”

Đối với lời nói của Nam Cung Dật Dương, Mộ Tri Tuấn gật đầu mà cười, hoàng hậu cô hắn quả thật sẽ vì hắn làm như vậy, hoàng hậu không chỉ là một người cô còn là một người mẹ, tình thương so với huynh đệ Nam Cung Dật Dương chỉ nhiều hơn chứ tuyệt đối không ít hơn. Nhưng lúc này, hắn không thể ý vào sự bảo hộ của hoàng hậu mà đem lại rối rắm cho người cô hắn vô vàn kính yêu này.

“Sau đó thì như thế nào? Ngươi muốn cô vi thành toàn cho ta, cãi lời của tiên hoàng sao? Đó là đại nghịch bất đạo? Còn muốn đem vấn đề nan giải này cho phụ hoàng ngươi giải quyết ah, hoàng đế nước Yên chúng ta? Ha, không đơn giản như vậy, việc này một khi làm lớn ra, chỉ biết càng ngày càng loạn, làm cho Mộ phủ trở thành trò cười, làm cho tiểu nhân đắc ý. Hừ, nếu là đại hôn của ta, tự nhiên ta sẽ tự mình giải quyết, dám cười nhạo tính kế với trẫm quốc tướng quân phủ, bọn họ đừng mơ tưởng sống yên ổn, sống không bằng chết?”

“Tuấn!”

“Không còn sớm, trở về, gia gia lúc này nhất định ở thư phòng chờ ta. Từ ngày mai nay trở đi, trừ bỏ vào triều, còn không ta sẽ ngoan ngoãn ở trong phủ, chờ tới ngày đại hôn!” Một tiếng lảng cười, một chương phát ra, ở trong mắt Nam Cung Dật Dương, Mộ Tri Tuấn càng chạy càng xa, đến khi hòa vào bóng tối nhìn không thấy nữa.

Trên đường cái vẫn có người đi đường đi lại, Nam Cung Dật Dương vẫn đứng bất động ở đó, không có tâm trạng nhìn trăng tròn hay khuyết, đầy sao hay không lóe sáng, càng mặc kệ đường phố tối đen kia, đi nhanh mà đi, trong lòng mắng ba cái thằng nhãi con kia, càng phát ra ngoan tâm, Tiêu Dao vương hắn không muốn quản sự, cũng không tỏ vẻ sẽ không quản sự, chuyện của huynh đệ hắn, hắn chẳng những muốn xen vào, càng phải về lấy tàn nhẫn nhân sắc.

Đêm vẫn như cũ tối đen, thuộc loại đêm âm u thâm trầm vẫn như cũ tiếp tục, không biết rượu say sẽ hại người, rốt cục từ trong “Hò đồ nương” mấy thằng nhãi con đi ra cười huyền não nói chuyện ôn ào cặp kè vai nhau mà đi.

Thẩm Dục Đức mượn rượu phát cuồng ngôn, ngôn từ hạ lưu từ “Hò đồ nương” đi giải quyết vấn đề rồi hỏi phủ hương thụ mỹ nhân, để giải nỗi khổ tương tư đêm nay.

“Ai, ai? Ra đây cho lão tử, ra đây lão tử đang kêu người đó!”

Đột nhiên từ bức tường “Hò đồ nương” xuất hiện một thân ảnh, dọa đến Thẩm Dục Đức, chẳng những dọa hấn tỉnh rượu vài phần, mà còn tè ra cả quần.

Lật đặt kéo quần lên, cảnh giác nhìn xung quanh, nắm chắc cây hỏa côn trong tay, một bên mau lui ngoài, một bên lên tiếng uy hiếp, chuẩn bị tư thế chạy trốn, ai ngờ bóng đen kia càng đến gần vậy khốn hấn, mặc kệ hấn kêu quan quân người kia vẫn không sợ, làm cho hấn sợ tới mức tè ra quần.

“Mẹ nó, gia gia của ta rất có đại vị, chờ quan quân đến, gia gia của ta sẽ tự tay lột da của ngươi ra, đem ngươi làm thịt!”

“Đối với người khác tâm ngoan thủ độc như vậy, ngươi thật đúng là đồ bỏ đi?” thanh âm kiều mị ngọt ngào từ trong bóng tối nhẹ nhàng bay tới, so sánh với thanh âm ở quá rượu Hò Đồ Nương càng làm cho người ta đầu óc choáng váng.

Nghe thanh âm như thế, Thẩm Dục Đức không khỏi trừng lớn con mắt, si ngốc nhìn, thanh âm ngọt ngào này rất quen thuộc, hấn chẳng những rất thích nghe, càng luôn luôn nhớ trong tâm, Là nàng ta? Thật sự là nàng sao?

“Đây là như thế nào? Choáng váng bất thành, thấy ta liền mất hứng hả? Hay là vẫn cao hứng như lúc đầu?”

“Mai Tâm Phi? Ngươi... Sao lại là ngươi?”

“Thế nào không thể là ta, Tâm Phi!”

“Ha ha, Tâm Phi, ngươi xem chút hũ chết ca ca ngươi, ta còn tưởng rằng là đạo tặc. Bảo bối, tâm can của ta, ca luôn luôn nghĩ ngươi đang ở đâu. Khoan, chờ ta một chút, ngươi làm sao có thể ở chỗ này, trong tay ngươi đó là cái gì?” Cuối cùng Thẩm Dục Đức không bị sắc đẹp mê hoặc, tiêu thư khuê các trước mắt đích xác không nên xuất hiện tại bóng đêm như thế này, lại càng không nên xuất hiện vào thời điểm này, còn nữa, miếng vải bọc đen trong tay nàng, lại là trò gì nữa đây.

Nữ nhân cười duyên một tiếng xấu hổ, bước chân nhẹ nhàng tới trước mặt Thẩm Dục Đức, trên đường cái đèn đuốc mặc dù mập mờ không rõ, nhưng không cách nào che lấp được dung mạo tuyệt trần của nữ tử này, càng làm tôn lên vẻ đẹp sang như trăng sao, như mộng như ảo, càng làm bộ váy áo đen tuyền gắt gao bao vây đáng người mảnh khảnh, thần bí khó lường.

Mai Tâm Phi dùng bàn tay mảnh khảnh của mình vẽ lên ngực nam nhân này, thanh âm yếu ớt vang: “Các ngươi là nam nhân thì có quyền uống rượu thường nhạc, ta đây không lẽ không thể vụng trộm chạy đến mua bầu rượu để uống a, ngươi cũng biết, người ta lập tức sẽ phải bị gả đi, ở trong nhà thì không thể ra khỏi cửa, quả thực bức ta sắp điên đến nơi rồi, vì vậy người ta liền trốn đi chơi, ai biết lại nghe đến những lời nói không hay của các ngươi như vậy, đúng là không lương tâm mà, uống công ta có cảm tình đối với ngươi!”

“Đừng đừng, ngàn vạn lần đừng nóng giận, ca biết nỗi khổ của ngươi mà, biết ngươi oan ức và buồn chán đến chừng nào mà, Tâm Phi, chúng ta mới là chân chính là hữu duyên, nếu như ngươi và Mộ Tri Tuấn không có sẵn hôn ước, ca ca nhất định sẽ lấy ngươi, Tâm Phi, tấm lòng của ta không phải đã trao hết cho ngươi rồi sao?”

Nam nhân gấp gấp giải thích với nàng, nhích khuôn mặt lại gần bị nàng trong nháy mắt dùng miếng vải đen che mặt lại, lời nói nũng nịu truyền đến.

“Muốn hôn cũng không thể ở chỗ này nha, ngươi vừa rồi kêu lớn tiếng như vậy, không bảo đảm sẽ không có quan quân nghe thấy, đi theo ta, phía trước có một ngõ nhỏ, nơi đó rất thanh tĩnh nha, lại càng không có người, đến lúc đó, Tâm Phi tùy ngươi xử lý!”

“Thật? Thật sự ư?”

“Không tin thì thôi.”

“Tin, ta tin, lời nói của Tâm Phi, ta làm sao có thể không tin, nhanh một chút, ngay bây giờ chúng ta đi qua đó liền, đến đây, rượu này ca cho ngươi lấy!”

“Thật vậy hả? Ngươi đừng lừa ta nha, rượu này rất khó mới có được, ngươi cho ta thật à?”

“Chỉ là một bầu rượu bình thường mà thôi, ca lại đi mua cho ngươi thêm mười bầu, chỉ cần ngươi thích là được!”

Nữ nhân vui vẻ cười duyên, kéo kéo váy áo nam nhân, nhẹ nhàng xoay người đi trước dẫn đường, đêm nay có thể đạt thành mong muốn, Thẩm Dục Đức hưng phấn theo sát phía sau, ngày ngày tháng tháng trông đợi, rốt cục cũng có thể nhắm nháp tiên quả một ngày, mặc kệ đây là thật hay là giả, chỉ cần có thể, như vậy có thể thỏa mãn được khát vọng của nam nhân, nhưng hấn không thể nào nhìn được vẻ mặt của nữ tử phía trước. Khóe miệng xinh đẹp của nữ tử hiện lên ý cười, kiểu cười lạnh thấu cả mọi thứ. Sắp có trò hay để xem rồi nha.

Bạn đang đọc truyện *Ác Phụ Cản Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Lai Lịch

Gót sen của Mai Tâm Phi càng lúc càng nhanh, Thẩm Dục Đức không rõ là do bị rượu làm cho say hay sao nữa mà bóng hình xinh đẹp phía trước bắt đầu mơ hồ, hần thờ hồn hèn phi phò, hai chân như kéo theo khối duyên thạch càng ngày càng nặng.

“Tâm Phi, chậm một chút, chậm một chút, đợi ca một chút!” Thẩm Dục Đức lớn tiếng kêu, vươn bàn tay to về nữ nhân phía trước, hi vọng giai nhân có thể đến diu hần một phen.

Một tiếng cười nhạt, Mai Tâm Phi xoay người, dùng ánh mắt nhìn như không thấy, càng đi càng xa, kiều ngữ trong miệng vẫn như cũ liên tục phun ra, “Rượu tuy là thứ tốt, nhưng uống quá nhiều sẽ hại thân nha, Thẩm ca ca thật sự là không thương chính bản thân mình chút nào nha, vạn nhất uống nhiều quá mà sinh bệnh bị phế đi, Thẩm gia kia của huynh chắc không phải muốn bị đoạn tử tuyệt tôn chứ?”

“Ngươi, ngươi nói cái gì? Ai muốn đoạn tử tuyệt tôn? Mộ Tri Tuấn của ngươi mới bị phế đó?” Thẩm Dục Đức phản ứng kịch liệt, hai mắt nhìn về thân ảnh linh lung phiêu động phía trước.

“Huynh thật là vừa đấm vừa xoa nha, không cần nóng giận, ta chưa nói cái gì mà, chính là muốn ngươi nhanh chút đuổi kịp, đêm xuân ngắn ngủi, ta không muốn về nhà chậm, vạn nhất bị phát hiện, nhất định sẽ bị trách phạt!”

“Ai dám phạt muội chứ, muội đường đường là thiên kim tiểu thư Mai tướng gia phủ, là tâm can bảo bối của Thẩm Dục Đức ta, Tâm Phi, muội còn muốn đi xa bao lâu nữa?”

“Thế nào mới đi được vài bước, ngươi đã không kịp thở, về sau ngươi phải như thế nào để nhắm nháp mĩ vị à? Nhanh chút đuổi kịp đi, nếu không cũng đừng trách ta chưa cho ngươi cơ hội nha!” sau khi nói xong, thân ảnh xinh đẹp nhẹ nhàng xoay người, hướng tới nơi bí mật của nàng mà đi.

Mai gia thiên kim tiểu thư? Nàng có phải thế không, trong đó nguyên nhân có chút nói không rõ, ở trên đời này chỉ có chính nàng rõ ràng, nàng là ai, từ đâu mà đến, về phần như thế nào mà đến, vì sao mà đến, đáp án này cũng không phải là một ngày hai ngày liền có thể tìm ra đáp án. Về phần linh hồn của vị tuyệt sắc giai nhân chân chính này, Kí Chủ từ nơi nào mà tới, càng không thể nào biết được.

Mai Tâm Phi? Không ngờ, nàng cùng người con gái này lại cùng họ cùng tên, càng không nghĩ tới làm việc khoa học liên ngành, sẽ có một ngày tự mình trải qua sự việc ngạc nhiên này, đi đêm nhiều cũng có ngày gặp ma, cái chính là không nghĩ đến bản thân sẽ có một ngày tự mình trải nghiệm.

Thế giới này, quả nhiên tồn tại song song 2 thời không, vào một thời khắc nào đó, nàng không biết được vật chất đột biến phát sinh, sinh ra cường đại từ trường, mở ra cánh cửa song song giữa hai thời không, giúp người ta xuyên qua.

Đối với nàng, thân thể cùng linh hồn chia lìa, nàng bị cuốn vào cánh cửa thời không, con lốc đại từ trường đem linh hồn và thể xác chia lìa nhau? Rất có khả năng, thế giới này điều kì diệu nào cũng có thể xảy ra, nàng so với người bình thường càng minh bạch, không thể nào giải thích được sự việc đáng sợ này, nàng chấp nhận và thuận theo thích ứng với cuộc sống mới này, mà nàng lại xuất hiện thêm siêu năng lực, hiện tại nàng càng thêm khẳng định, vô luận là từ trường chuyển hoá, từ trường va chạm, hoặc là siêu tự nhiên trong quá trình, do thượng đế ban cho, là tốt là xấu có lẽ là tác dụng phụ, nàng vẫn không thể tìm cho bản thân một cái đáp án chính xác, chỉ có thể chấp nhận. Nàng xuyên qua mới chỉ được 2 năm.

Chỉ vón vẹn trong hai năm, Mai Tâm Phi trở thành đối tượng bị mọi người sau lưng chỉ trỏ cười nhạo, vì vậy Mai tướng gia hạ quyết tâm đem gả đến Mộ gia, giá trị so với quân cờ càng thấp hơn.

Mai gia là đại gia tộc, Mai gia nữ nhi càng thêm tôn quý, nhưng là vào thời khắc nàng được sinh ra liền có một vận mệnh không thể thay đổi, vì vinh quang của Mai gia mà sinh tồn, vì thiên thu của Mai gia mà hy sinh. Thời điểm đã đến, Mai gia đại gia trưởng sẽ gặp nhân duyên khéo xứng, thành tựu giai thoại, chẳng qua, đó là nam nhân của Mai gia, công danh lợi lộc đều có, là vì Mai gia phát huy vinh quang.

Về phần Mai gia nữ nhân, các nàng có thể được nuông chiều mãnh liệt, tiêu tiền như nước thậm chí tùy các nàng cao hứng có thể đánh chửi thậm chí đánh chết hạ nhân, nhưng lại không thể nói một chữ ‘không’! Đối với bản thân và tương lai của bản thân, mặc kệ hần là già hay trẻ, là thông minh hay nguốt nghếch, chỉ cần mọi người trường tôn hạ hôn ước, phải phục tùng, tuyệt đối phục tùng.

Năm đó tiền hoàng cấp Mai, Mộ hai nhà một mối lương duyên, giúp 2 nhà trở thành thông gia, lại căn bản chưa chỉ rõ Mai gia rốt cuộc phải gả nữ nhi nào tiến vào Mộ phủ, thành thân cùng vị Phiêu Kỵ tướng quân kia, qua nhiều năm, Mai tướng gia cuối cùng mới quyết định nữ nhi nào nên gả nhập tướng quân phủ.

Nghĩ đến đây, Mai Tâm Phi lại là một tiếng hừ cười, nàng thực ra nên đến sớm một năm mới đúng, vậy thì sẽ giúp cho Mai tướng gia sớm ra được quyết định, cầm trong tay hào quân cờ này ném vào trận quốc tướng quân phủ, mà nàng bây giờ lại khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa, dung tâm kín đáo.

Phía sau thanh âm Thẩm Dục Đức không kiên nhẫn, ngắt quãng suy nghĩ của Mai Tâm Phi, nàng nắm thật chặt miếng vải đen trong tay lấy từ trong “Hò đồ nhường”, về phần tên đầu heo phía sau, trời mới biết, nàng sẽ cẩn thận “chiếu cố” hần thật tốt như thế nào, coi như hần không may vậy. Đừng trách

nàng không nương tay nha.

“Tâm Phi, đây là chỗ nào a? Không phải nói là đến ngõ nhỏ sao?” Mơ mơ màng màng một đường đi theo nàng, lúc này thân đã ở một tiểu viện tối đen, vừa rồi hẳn nghe thấy thanh âm mở cửa, sau đó liền tiến vào trong.

“Chúng ta chẳng lẽ không vào ngõ nhỏ sao? Ngõ nhỏ sao có thể có sân, phòng ốc còn có cả giường nữa, không phải cảm thấy không tốt chứ?”

“Tốt, đương nhiên tốt, Tâm Phi, đây là biệt viện của Mai phủ? Thế nào lại tối đen như mực như vậy, nô tài đầu hết rồi, ai a, đừng phải chân ta rồi.” Thảm Dục Đức kinh hãi kêu nhỏ, lại khẳng khái một mực đi theo, chỉ vì trong lòng suy nghĩ đến việc có thể cùng mỹ nhân ân ái nên không nỡ bỏ đi dù trong lòng có hơi sợ. Thật sự là chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.

Nơi này không biết người nào làm thành biệt viện của Mai phủ, nét mặt già nua kia của Mai Thừa tướng nhất định sẽ tức giận đến xám ngắt nếu biết được tên Thảm Dục Đức dám tới nơi đây với ý đồ đen tối. Nơi đây Mai Tâm Phi thường xuyên đến nên tự nhiên sẽ thấy quen thuộc, trong viện âm u không đèn thấp sáng, chỉ dựa vào ánh sáng của đèn trăng mà quan sát mọi vật như vậy há có thể thấy rõ.

Những đêm đầu mùa xuân rất thanh tĩnh và mát mẻ, vào lúc này tại nơi đây lại có thể nghe được tiếng động xèo xèo phía trước truyền đến, Thảm Dục Đức bất giác cảm thấy trên người rét run, tim gan phèo phổi đều trộn chung lại với nhau, sợ quá hẳn không ngừng kêu cái bong đen của Tâm Phi đi chậm lại vì vậy bóng đen kia ở cửa phòng ngừng lại, vẫy tay với Thảm Dục Đức, lại chẳng nói tiếng nào, Thảm Dục Đức sợ run bước chân trong nháy mắt ngừng lại, nhìn cửa phòng mở ra, lại ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, lại nhìn đất xung quanh, nuốt nước miếng sợ sệt.

“Tâm Phi, chỗ này ta có cảm giác lạ lắm!”

“Lạ ở điểm nào nhĩ? Hay là huynh sợ đến rét run rồi? Cẩn thận nghe, có khi có người đang đi bên cạnh nói chuyện mà huynh không nghe đó?”

“Cái gì? Tâm Phi, đừng hù dọa ca ca nha, chúng ta tốt nhất là nên rời khỏi nơi này, biệt viện gì đâu mà ngay cả một bóng người cũng không có (Kat: lạ cha, biệt viện mà cha đòi có bóng người?) âm u đến đáng sợ chắc không có chỗ nào thoải mái đâu, không bằng đến nhà của ta đi?” Nói đến tận đây, thảm Dục Đức đột nhiên ngừng nói, hai mắt tròn trắng giống như gặp quỷ vậy nhìn chăm chăm vào Tâm Phi, một hồi lâu mới phản ứng lại, thanh âm có chút run run truyền đến, “Tâm Phi, đèn ở trong tay ngươi từ đâu mà có vậy?”

Đối với vẻ mặt khiếp sợ của Thảm Dục Đức, nữ nhân kiều mị kia vẫn thản nhiên cười, chẳng qua tiếng cười càng ngày càng lạnh, càng ngày càng nhẹ, lại mang vẻ xem thường ngày càng đậm.

“Đèn? Ngươi hãy nhìn rõ ràng đây có phải là đèn không? Đây rõ ràng là tay ta tự đốt lên lửa mà!”

“Tâm Phi, đừng nao loạn, buổi tối khuya, người hù người cũng chết người đó, Tâm Phi, ngươi đang ở chỗ nào, đi ra đi, nhanh ra đi!”

“Mĩ vị ngay tại trong phòng này, để coi ngươi có lá gan đến ăn không, nếu không dám, sau này cũng đừng nhớ thương nha!”

Trong phòng truyền ra tiếng ngửi của mỹ nhân làm cho Thảm Dục Đức không biết tiến lui như thế nào. Vì trong phòng có mĩ vị, hẳn tự nhiên không muốn đi. Nhưng ở địa phương này, làm trong lòng hẳn phát run, trong phòng ngọn đèn ẩn hiện huyền ảo, do dự không biết phải làm như thế nào, bước chân không tự giác đi tới, chẳng qua, vẫn rất sợ cái nơi âm u này.

~*~

Kat: òa, màn tối đây mới biết là xuyên không, đề nghị bà con không ném, chọi, quăng, nã bom (hay bất kì hung khí gì) ta hết. Coi bộ cái mạng tên Dục Đức này khôn khéo roài đây hế hế!!!

Bạn đang đọc truyện *Ác Phụ Cản Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Kinh Hách

Bước lên bậc thềm, mới nhìn rõ căn phòng này ra sao, Mai gia thế nhưng lại có một căn biệt viện rách nát như thế này? Thảm Dục Đức nhìn phòng ốc mục nát và cửa sổ giống như sắp sập tới nơi, thân hình bất giác muốn ra khỏi phòng, theo sau đó là oanh một tiếng, một tiếng thét kinh hãi của nam nhân truyền tới.

“Hò, khụ khụ!” cửa phòng sụp đổ ầm ầm ngã xuống đất, không biết bụi bặm đã được tích tụ bao lâu làm Thảm Dục Đức bị nghẹn được một lúc ho khan, thân hình to lớn mà chẳng có một chút khí lực nào nhẹ nhàng đến đẩy cửa ra.

Lúc này Thảm Dục Đức không thể không mạnh mẽ lên, nhấc chân đá cánh cửa vừa ngã văng ra, tiếng động tùy theo dựng lên, chẳng qua, không phải là thanh âm thanh thúy mà cực kì khó chịu, cửa tự nhiên bị mở ra, một ý tưởng khiếp sợ làm cho Thảm Dục Đức giật mình. Miệng mở ra hết cỡ la toáng lên.

Là nàng, nhất định là nàng, là tuyệt sắc mỹ vị hẳn luôn luôn nhớ thương, nhớ từng nhất cử nhất động của nàng, mỗi một cái nhăn mày cười hẳn đều để ý, sẽ không sai, nhất định sẽ không sai. Nhưng mà, mảnh sân suy tàn, cửa phòng mục nát, kết quả ra sao cũng không trọng yếu, quan trọng là, tướng phủ thiên kim tiểu thư hơn nửa đêm vì sao phải đưa hắn đến nơi này, thật sự chỉ vì muốn cùng hắn vui vẻ sao?

“Tâm Phi, Tâm Phi, ngươi ở đâu? Chúng ta đi thôi, nơi này...” Câu nói kế tiếp, Thẩm Dục Đức nuốt xuống, hẳn đường đường là đại nam nhân không thể tỏ ra hèn nhát nói nơi này đáng sợ, tuy trong lòng hắn phát run nhưng vẫn tỏ ra trấn tĩnh, nếu không sau này làm sao ngẩng cao đầu trước mặt mỹ nhân được.

“Tâm Phi a, ta cảm giác trong phòng này có chút tà đạo, đêm xuân là chuyện tốt sao có thể đến một nơi như thế này, ngươi nói có đúng không Tâm Phi? Tâm Phi, ngươi rốt cuộc có ở bên trong hay không, trả lời ta một tiếng nào!”

Vô luận Thẩm Dục Đức mỉm cười nói ngon ngọt hay giận dữ cất cao thanh âm, đều không có tác dụng. Điều này làm cho Thẩm Dục Đức tức giận bỏ đi, thế nhưng vì tìm cái đáp án, mặc dù muốn bỏ đi nhưng bước chân vận chậm rãi.

Mắt trừng lớn, tai thì vểnh lên để nghe, bước chân thử bước đi nhưng tay nhanh chóng xốc lên rèm cửa, một dòng ẩm triều xúi quẩy đập vào mặt của hắn, nơi đèn đuốc này như ẩn như hiện, căn phòng mục nát nhất thời lọt vào trong tầm mắt, về phần giai nhân ở trong lòng vẫn đưa lưng về phía hắn, đứng ở một góc phòng với một thân hắc y nhưng đầu tóc làm sao lại rối tung như vậy.

Tâm Thẩm Dục Đức chẳng những chưa thả lỏng, lại trong giây lát buộc chặt, không biết từ đâu đến hơi thở quý dị vòng trụ gắt gao, thanh thanh kêu gọi, Mai Tâm Phi vẫn không nhúc nhích, lại càng không trả lời hắn tiếng nào.

“Tâm Phi, ngươi lại cố ý làm ta tức giận như thế, không chơi, ta đi rồi ngươi đừng có hối hận nha!” Lời này cũng không phải là Thẩm Dục Đức uy hiếp hay dụ dỗ mà là thật sự hắn muốn rời đi, lời nói còn chưa dứt, bước chân của Thẩm Dục Đức đã bắt đầu hướng cửa thối lui, chỉ vì ở trong phòng này so với bên ngoài sân càng làm cho hắn không thoải mái, nói trắng ra là, hắn quả thật đang sợ hãi, hơn nữa rất sợ.

“Đi?” Một đạo thanh âm trầm thấp càng khàn khàn theo góc giường chỗ ẩn ẩn mà đến, đem thân mình Thẩm Dục Đức trong nháy mắt định trụ.

“Tâm Phi?” phải dùng một lượng khí lực thật lớn mới phun ra được hai chữ Tâm Phi, trong đầu nháy mắt liền hiện lên hình ảnh quý dị, từ nhỏ đến nay hắn cũng từng nghe qua những chuyện ma quỷ ly kỳ, chẳng lẽ thực sự xui xẻo đến mức gặp phải? Chẳng lẽ trong ngõ nhỏ “Hồ đồ nhưỡng” nhìn đến bóng đen căn bản không phải Mai Tâm Phi, mà là ban đêm ma quỷ giả danh biến thành Mai Tâm Phi, đó là phép thuật của ma quỷ.

Càng muốn đi thì chân càng bủn rủn, trong lòng trong giây lát hô to, chạy mau, có thể chạy mau liền chạy mau, Thẩm Dục Đức liều lĩnh xoay người, không chờ hắn nhấc chân, phía sau thanh âm kiều mị khó hiểu kia đã kêu lên.

“Thẩm ca ca, ngươi làm sao vậy? Chẳng lẽ không muốn cùng Tâm Phi ở cùng một chỗ sao? Thì ra ngày xưa lời ngon tiếng ngọt đều là lừa Tâm Phi phải không, nếu như vậy chúng ta liền đường ai nấy đi.”

Đêm xuân mát mẻ, mà lúc này Thẩm Dục Đức mồ hôi lạnh mồ hôi nóng lại cùng nhau tuôn ra, dùng sức lắc lắc đầu, hay là bởi vì say rượu nên đem giai nhân trở thành đáng sợ như vậy, thân thể không kìm chế được chậm rãi tiến về phía mỹ nữ trước mặt. Do Mai Tâm Phi mặc trang phục màu đen chỉ thấy được những ngón tay trắng trẻo, Thẩm Dục Đức phải căng mắt ra quan sát từng cử chỉ của mỹ nữ để nhìn ra phương hướng, hắn vươn tới mái tóc đen của Mai Tâm Phi, lại hướng lên trên, không ngờ khi hắn nương theo ánh đèn mờ ảo, đang định dang hai tay ôm mỹ nhân trong lòng thì cây đèn duy nhất trên bàn đột nhiên tắt, trong phòng nháy mắt tối đen như mực.

Thẩm Dục Đức dùng cả hai tay hướng tới chỗ Mai Tâm Phi đang đứng để sờ soạng, “Tâm Phi, ngươi rốt cuộc ở đâu ta không thấy được !”

Đáp lại Thẩm Dục Đức là tiếng khàn khàn cười nhẹ, “Ta luôn luôn ở đây nè, ta nhìn chăm chăm vào ngươi nè, mau đến đây, đêm xuân khổ đoán, chúng ta phải nhanh lên, đừng lãng phí nha!”

“Tâm Phi? Buông ra, buông ra, lão tử giết ngươi, a!”

Không nghĩ tới một đại nam nhân cũng có thể phát ra tiếng kêu kinh thiên động địa như vậy, ánh lửa mòng manh chiếu rọi xuống, xuất hiện một hình thù tối đen dữ tợn, một khuôn mặt xấu xí kinh khủng, nhưng lại lặng lẽ cười không thôi hướng tới người Thẩm Dục Đức ôm lấy, trong miệng không ngừng phát ra tiếng cười hắc hắc, giống như là đang nói điều gì đó, lại nghe không rõ rốt cuộc là nói cái gì.

Điều này làm cho Thẩm Dục Đức chỉ có vài món võ công mèo quào sợ đến nỗi gào thét như heo bị chọc tiết, chân tay hoảng loạn, một đường hướng về phía trước, bỏ cửa chạy lấy người thoát đi ra ngoài.

“Nhớ rõ, ta ở Mai gia sẽ ám theo ám ngươi, ta sẽ theo ám ngươi cả đời, Thẩm ca ca, ha ha!” Thanh âm âm trầm khùng bố kêu gào, làm Thẩm Dục Đức ngã sấp xuống, lại đứng lên tiếp tục chạy, chạy một đường không dám nhìn lại chỉ liều lĩnh hướng ngoài cửa lớn chạy thật nhanh, muốn tề ra cả quần.

Khung cảnh trắng vẫn sáng đẹp như cũ, thanh thanh lãnh lãnh ngân quang chậm rãi lưu tiết cho tiểu viện bên trong, tay cầm miếng vải đen bao lấy, Mai Tâm Phi than nhẹ một tiếng, thật vất vả tìm được chỗ thanh tĩnh, mà việc đêm nay, về sau sẽ có nhiều rắc rối. Quên đi, mắc công phải phiền não suy nghĩ, hai ngày sau gả đến Trấn quốc tướng quân phủ, nàng lại tìm chỗ yên tĩnh khác.

Nghĩ đến đây, không khỏi lấy tay vỗ vỗ, thật vất vả mới trốn được tỉnh rượu này, chỉ còn hai ngày nữa là đến, nàng quyết định lấy rượu này làm cho người kia tỉnh tỉnh mê mê để làm cho người nàng sắp cưới trong mơ hồ nhận định rằng bọn họ đã thành vợ chồng, lúc đó thần không biết quỷ không hay, nàng không muốn cùng một nam nhân xa lạ động phòng.

Thế sự vô thường, coi như người người đều ở tính kẻ, nữ nhân tính kẻ nam nhân, mà nam nhân làm sao không suy nghĩ biện pháp tính kẻ nữ nhân, lần đầu tiên đối với nữ nhân rất quan trọng, không thể khinh thường được mà giao cho người mình không yêu.

Ngươi quen đường cũ một đường chạy chậm, cửa nhỏ phía sau từ từ mở ra, một bóng đen nhanh chóng lui về phía sau biệt viện tối đen, nơi này không có nhiều người chỉ một mình chỗ nằm ở đó.

“Hai ngày sau, ngươi phải quy củ gả nhập Mộ gia!” Trong bóng đêm đột nhiên truyền tới một câu nói khi Mai Tâm Phi đẩy cửa sau, đôi mi thanh tú nhú lại, nhưng một lát liền trở lại bình thường, thân nhiên cười khẽ, nhìn về phía nam nhân đang đứng ở chỗ đèn đuốc sáng trưng kia.

Bạn đang đọc truyện *Ác Phụ Cản Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Gả (Nhất)

Hiện tại cũng không phải là lúc phải suy nghĩ nhiều, đuổi đi ôn thần trước mắt này mới là việc cấp bách.

“Sao giờ này mà phụ thân vẫn chưa nghỉ ngơi? Là đang lo lắng cái gì sao? Hai ngày mà thôi, rất nhanh sẽ tới nha, phụ thân cứ yên tâm. Không cần lo lắng!” người thiếu nữ xinh đẹp cười duyên đáng che đầy phần nào thấp thỏm trong lòng.

Trong triều đình, ông là một quốc cữu Thừa tướng oai phong lẫm liệt; ở nhà, ông là một người cao cao tại thượng uy nghiêm không một ai dám chống đối. Mọi việc trong nhà từ lớn đến nhỏ, ông đều là người có quyền tối cao nhất, duy nhất ở trước mắt nữ nhi này, vốn là đứa nhỏ nhu thuận điềm tĩnh nhưng sao giờ đây lại thay đổi nhiều như vậy khiến cho ông cảm thấy càng ngày càng xa lạ, rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào, cha và con gái vốn là gần gũi nay lại biến thành xa lạ thế này, ông thật không biết phải làm sao.

“Ha ha, ta lại làm phụ thân hết chỗ nói rồi!” Tuy bề ngoài là ngữ khí làm nũng, ý cười tràn đầy giống như phụ tử tình thâm nhưng thực ra chỉ họ mới hiểu được giữa họ chỉ là giả tạo cho người xem và cũng giả tạo cho chính bản thân xem.

“Lời nói của phụ thân, ngươi còn nhớ không?” Ngữ khí của Mai thừa tướng làm cho người ta nghe qua thật bất đắc dĩ.

“Phụ thân quan tâm nữ nhi như vậy thật là phúc của nữ nhi. Thức đến nửa đêm như thế này chỉ vì muốn dặn dò nữ nhi chứ không phải muốn hỏi nữ nhi đêm hôm khuya khoác đã cùng với nam nhân nào lêu lổng. Vì vậy lời nói của phụ thân, nữ nhi luôn ghi tạc trong lòng, không bao giờ quên. Đã không còn sớm, bên ngoài lại lạnh lắm, phụ thân mau sớm trở về nghỉ ngơi đi, ta đi chơi nhiều cũng cảm thấy rất mệt mỏi.”

“Đứng lại!”

Một tiếng la to lên, Mai Tâm Phi mỉm cười xoay người lại, tiếp tục nghe Mai thừa tướng phát biểu.

“Phụ thân không biết vì sao ngươi lại thay đổi tính nết như bây giờ? Không biết ngưng ngừng bại hoại gia phong, ta xin ngươi nhớ cho kỹ cho đến lúc chết, phải biết thân phận của mình là nữ nhi của Mai gia, bằng không...”

“Bằng không, có phải chúng ta liền không có quan hệ gì với nhau phải không? Phụ thân thật là, không thể nói ảm ỉm một chút cần gì phải nói thẳng thừng ra như vậy. Đúng vậy, là ta thay đổi, biến thành dạng nữ nhi y như phụ thân nói, không giống nữ tu sĩ, không biết hô thẹn, chỉ thích nơi nơi treo hoa ghẹo nguyệt.” Mặc dù lúc này ánh sáng không rõ nhưng Mai thừa tướng có thể tưởng tượng ra được bộ dạng mặt mày hờn hờ, lơ đãng, nhàn nhả tự đắc của nữ nhi ở đối diện ra sao, những biểu tình này ông đã sớm đã lĩnh giáo rồi, quả thực chính là không có thuốc nào cứu được.

Đối với sự thờ dãi của Mai thừa tướng, khóe miệng Mai Tâm Phi tỏ vẻ khinh thường, tiếp tục nói ra: “Dù sao ta cũng phải gả ra ngoài, lại phải gả cho người được xưng là mặt lạnh ác Mộ Trì Tuấn kia, nếu ta không thoải mái vui chơi, thống khoái chơi đùa thì thật là có lỗi với bản thân, đường vào tướng môn sâu như biển, nơi đó cũng không phải là ở Mai phủ của chúng ta, có phụ thân ngài sủng ái che chở, hết thảy đều phải xem sắc mặt của người ta, không biết ngày nào sẽ bị người ta đuổi ra khỏi nhà! Ngài nói có phải ta nói có lý lắm đúng không?”

Mai Tâm Phi nói câu ân sủng che chở kia, chẳng qua là đem Mai tướng gia kia nâng lên tận trời làm như mối quan hệ của họ cực kỳ thân thiết, cố tình như muốn nói lão thừa tướng này rất khoan dung độ lượng, yêu thương con gái.

“Ai, Tâm Phi, cha biết trong lòng ngươi tất nhiên oán giận cha đem ngươi hứa gả cho Mộ gia, cha không phải thật lòng muốn như thế a, thánh ý khó cãi, mặc dù đó là tiên hoàng làm mối, cha cũng không thể cãi lời, bằng không, chúng ta Mai phủ từ trên xuống dưới mấy trăm mạng người đều sẽ bị trị tội, ngươi bản tính lương thiện, như thế nào nhẫn tâm nhìn tất cả mọi người trong nhà bị chém đầu chứ. Mẫu thân ngươi qua đời sớm, cha thì bận về việc triều sự, trăm công ngàn việc, có lẽ đối với ngươi, cha xác thực không hề chiếu cố chu đáo. Nhưng mà, Tâm Phi, đừng trách cha nói ngươi, là một nữ nhi lại là danh môn thiên kim, chẳng lẽ ngươi không thêm để ý đến danh tiết của bản thân sao, ngươi như vậy đối với phụ thân chỉ là mất mặt ít nhiều nhưng chính bản thân ngươi bị người ta xem thường mới là chuyện lớn. Đạo lý cây to đón gió ngươi cũng không phải không hiểu, chúng ta tướng phủ tuy là danh môn vọng tộc nhưng cũng sẽ có khối người nhìn vào soi mói để mà chê cười. Lòng dạ con người rất đáng sợ, lời nói xấu cũng có thể hủy hoại một người, sợ vạn nhất chuyện của ngươi truyền vào Mộ phủ, càng đáng sợ là truyền đến Mộ Trì Tuấn mang đại danh tôn ác thần, nữ nhi của ta về sau phải như thế nào. Gả nữ nhi đi ra ngoài, thì như chén nước bị hắt ra, cho dù cha có muốn che chở cho ngươi, cũng lực bất tòng tâm!”

Nghe những lời yêu thương chân thành như vậy, Mai Tâm Phi chỉ cúi đầu không nói nhưng trong lòng cười lạnh, là giận, là khinh thường, đối với nàng không sao cả giống như một con gió thổi qua thôi, trong lòng mình tự biết không cần phải giải thích dài dòng.

“Còn có hai ngày nữa là đại hôn, coi như vì chính ngươi lo lắng, cũng vì cha cùng toàn bộ gia, ngươi liền an an phận phận ở yên trong phủ, đợi cho tới ngày lấy đi. Chỉ có người trong cuộc mới rõ được là tốt hay xấu. Không cần chờ đến sự tình bị người có lòng dạ đen tối đến nói với người trong Mộ gia, đến lúc đó, ngươi cho dù có ủy khuất cũng không thể nói ra. Cha nói những lời này, ngươi nghe có hiểu không, Tâm Phi?”

“Nữ nhi nghe mà, từng câu từng chữ đều khắc ở trong lòng. Ngài cứ yên tâm đi, còn hai ngày cuối cùng, ta sẽ không đi ra ngoài, vì để biểu hiện thành ý, ta liền khép chặt cửa phòng, một tác cũng không ra khỏi cửa, phụ thân kêu nha hoàn đem cơm cho ta ăn là tốt rồi!”

“Ừ, ngươi có thể như vậy nghe lời, cha coi như được an ủi, tốt lắm, không còn sớm, mau trở về nghỉ ngơi đi!”

“Tốt, phụ thân đi thông thả.” Dứt lời, đột nhiên nhớ tới cái gì, tiếng cười kiều mị lại tới, mà mai tướng gia vẫn đứng tại chỗ chưa động mấy mảy.

“Hai ngày sau lấy chồng, phụ thân nhớ cấp cho ta vài cái nha đầu làm của hồi môn nha.”

Chỉ tiện thể nói chơi nhưng không ngờ Mai tướng gia thật sự không chút do dự mà đáp ứng. Thật ra ông ta suy nghĩ rằng dù sao Mai gia ở trong kinh thành cũng là danh môn vọng tộc, của hồi môn của nữ nhi Mai gia cũng không thể thiếu, mà trong đó nha đầu là của hồi môn không thể thiếu.

“Mười nha đầu?”

“Không đủ? Vậy thì ngày mai ngươi hãy tự mình lựa chọn vài nha đầu lành lợi cho mình đi!”

“Không, ta không nói là ít, mà là chỉ cần một người là đủ?”

“Chỉ cần một thôi à?” Lần này đến phiên Mai tướng gia hô to gọi nhỏ đứng lên, bước chân cũng trở nên loạng choạng.

Mai Tâm Phi ý cười càng lộ, đối với phản ứng của Mai thừa tướng cũng đoán trước được, của hồi môn nha đầu đâu phải chỉ đi qua hầu hạ nàng, mà thực chất là muốn đi qua giám sát đường đường chính chính thôi, Mai thừa tướng này làm sao dễ buông tha cho chuyện tốt như thế này. Nàng tuy nhập không được cung, thượng không được triều, nhưng rất rõ ràng mối quan hệ của lão thừa tướng cùng vị tướng quân kia, tuy trong phủ không dám bàn luận nhiều nhưng ở ngoài phủ thì không thể cấm được quyền ngôn luận của mọi người dân nha, họ luôn luôn bàn về chuyện của hai vị quan to này nha.

Uy danh của Trần quốc lão tướng quân, vang dội lẫy lừng, ai ai cũng khen ngợi, ngược lại lão thừa tướng này lại chỉ toàn bị nói xấu sau lưng không á. Nói đến vị phu quân tương lai của nàng thì khỏi phải nói, tán dương không nhiều lắm, ngoài những từ lãnh ngạnh, uy nghiêm cấu kính không tốt thì rất ít lời để miêu tả người này.

“Đúng vậy, chỉ cần một cái thôi à. Phụ thân thử nghĩ lại, ta là gã tiến Mộ phủ, cũng không phải dẫn người tranh đấu, nhiều người ngược lại sẽ làm người trong Mộ gia cảm thấy ta thích khoe khoang, nghĩ ta là đại tiểu thư cấu kính không muốn ở chung với ta, chưa vào phủ là đã bị người ta ghét rồi. Còn nữa, trong tướng quân phủ làm sao có thể thiếu nha đầu, mặt mũi của Tâm Phi mất thì không sao còn phụ thân làm sao có thể để mất mặt được!”

“Ngươi, đứa nhỏ này, đang nói nhảm gì vậy?”

“Ha ha, sai lầm rồi sai lầm rồi, ta là muốn nói mặt mũi của phụ thân là lớn nhất, vì nể mặt người chắc tướng quân phủ cũng phải sắp xếp cho ta vài cái nha đầu chứ. Ta xem a, việc này liền như vậy định rồi, đây là tâm nguyện của ta, ta cũng có thể an an phận phận đóng cửa không ra ngoài nữa.”

Sau khi nói lu loa những lời này, những lời này tuy nhẹ nhàng nhưng mang hàm ý không thể làm trái được, nếu sâu sắc một tí tình tế thương thức, có thể nghe ra rõ ràng trong đó có hương vị uy hiếp, nếu không nghe lời nàng nói thì đừng trách trong hai ngày tới sẽ xảy ra chuyện gì.

“Cha không đồng ý hả? Tâm Phi làm như vậy cũng là nghĩ thay cho Mai gia, không lẽ chỉ là một yêu cầu nhỏ nhoi này mà phụ thân cũng không đáp ứng được cho con gái?” Đều nói nữ nhân thiện biến, nữ nhân tình cảm phong phú, trước một phút mặt này vẫn cười ha ha, mềm mại quyến rũ, trong nháy mắt thì biến thành một nữ nhân đáng thương hề hề, vẻ mặt thật là bi ai.

Mai Tâm Phi ủy khuất cúi đầu không nói, Mai thừa tướng cũng không nói, nhưng đôi mắt sáng ngời nhìn chăm chú người cúi đầu đối diện.

“Cũng được cứ theo ý của ngươi đi. Không còn sớm, ngươi trước nghỉ ngơi, có chuyện gì để sau hẵng nói, là tiệc cưới của ngươi thì ngươi tự mà quyết định đi.”

Mai Tâm Phi chậm rãi ngẩng đầu, ngoan ngoãn cúi đầu chào Mai tướng gia rồi xoay người vào tiểu viện, xem như qua một ai.

“Lão gia!”

“Hừ, một đám phế vật, chỉ là một tiểu nữ tử mà cũng tranh không được, một người không đủ thì hai người, hai người không đủ liền mười người, còn có hai ngày, tuyệt đối không thể để xảy ra rắc rối ngoài ý muốn!”

Ngôn ngữ, vẻ mặt Mai tướng gia thay đổi trong nháy mắt, vị Mai tướng gia này quả thật không phải đơn giản, Mai Tâm Phi vừa quay lưng đi, khẩu khí liền biến thành tàn nhẫn. Hai ngày này có rất nhiều người chờ mong lắm đây.

Bạn đang đọc truyện *Ác Phụ Cản Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Gả (Nhị)

Bầu trời không mây không gió, con người quả thật có nhân duyên mới có thể gặp nhau. Mai Tâm Phi và Mộ Tri Tuấn quả thật có một đoạn nhân duyên, chẳng những có tiên hoàng giắt dây làm mai, cảm tình bất tự thì hợp khối phải nói, cũng không biết có phải là do thầy bói có đạo hạnh không đủ cố ý nịnh bợ nịnh hót, luôn luôn đề cao mối lương duyên này, trời đất tạo thành không thể đổi, nói trắng ra là không có gì tốt hơn mối lương duyên này!

Về phần kia, hi phúc chia ra hai phần, một phần ở thư phòng của Mai gia bị ném vào một xó nào đó, một phần khác được Mộ lão tướng quân hảo hảo giữ gìn, Mai Tâm Phi và Mộ Tri Tuấn tự nhiên không thể nào biết được mệnh cách bọn họ rất ư là xứng đôi, cho dù có biết chắc cũng không chịu tin.

Trong lòng Mộ Tri Tuấn đã sớm phán Mai Tâm Phi là một nữ nhân không tốt đẹp cộng thêm cái đêm ở “Hồ đồ nhưỡng” sau khi trở về, càng đưa ra nhận định khó thay đổi được là Mai Tâm Phi rất đáng chết, là một nữ nhân không biết hổ thẹn không biết giữ gìn bản thân, Mộ Tri Tuấn tuyệt đối không muốn nữ nhân này phá hỏng danh dự của Mộ Gia.

Vì vậy Mộ Tri Tuấn đã sắp xếp một kế hoạch thật chu đáo để đối phó với nữ tử kia, về phần Mai Tâm Phi cuối cùng cũng ngoan ngoãn hai ngày không ra khỏi nhà, cửa phòng cũng không mở, một ngày ba bữa đều do nha đầu sai sử theo Tiền viện bưng tới. Không biết tại sao quy củ ở Mai gia này tại sao lại cô quái, địa vị của mẹ con Mai Tâm Phi ở trong phủ rất thấp, từ ba năm trước đây, mẫu thân của Mai Tâm Phi, cũng chính là tam phu nhân của Mai Thừa tướng sau khi ốm chết, toàn bộ nha đầu sai sử bên người đều bị đổi đi, ngay cả nha hoàn của Mai Tâm Phi cũng đổi người mới. Nói là nha đầu cũ này không may mắn.

Từ lúc đó trở đi Mai Tâm Phi chỉ còn ba cái nha đầu đáng thương, toàn bộ cũng bị thỉnh ra tiểu viện, mỗi ngày đúng giờ sẽ có người đến quét tước, thời gian còn lại, tiểu viện thanh lãnh, giai nhân cô tịch. Càng là đêm dài thì càng yên tĩnh không một bóng người, tiểu viện coi như một mảnh đen kịt không một bóng người, chỉ còn lại ngọn đèn bơ vơ, nếu ngẫu nhiên có người đi tới cũng rất dễ làm người ta giật mình, nói chung chỗ ở này thật là si nhục, không sáng sủa lúc nào cũng âm u, rất thiếu sinh khí của người sống.

Lúc này là lúc Mai Tâm Phi lấy chồng mà nơi ở của tân nương lại không có một bóng người, tĩnh mịch, bầu không khí u ám không có lấy một tia vui mừng nhộn nhịp của ngày hỉ, không có vật trang trí gì hết chỉ có thể đi đến chính đường ở Tiền viện để làm lễ, có cảm giác thật là bi ai.

Ánh nến mờ nhạt, chiếu rọi dáng người bận rộn của giai nhân, tân nương ở trên giường ăn mặc chỉnh tề lạnh lùng, hi phục đồ tươi cô đơn, khi nha đầu đem hi phục tiến vào, Mai Tâm Phi nhất thời tò mò nhìn vào, sờ soạng, mãi cho đến lúc này mới có thể thấy được hi phục, thời gian khẩn cấp, không có thời gian để lựa chọn, nói chung giống như một chuyện thật còn con không ai thêm quan tâm tới.

Nàng không muốn cùng một nam nhân xa lạ viên phòng, một khi thuốc nước mất đi hiệu lực, nếu dám Bá Vương ngang ngược đòi thượng cung, cũng đừng trách nàng thủ hạ vô tình, vạn nhất đem vị Phiêu Kỳ tướng quân kia làm bị thương hoặc trở thành tàn phế, lão hồ li Mai thừa tướng không biết sẽ thu dọn tàn cuộc như thế nào, có thể là đến xin lỗi nhân vật anh hùng Mộ lão tướng quân, nàng còn nghe nói, Mộ Tri Tuấn lại là con một, nghĩ đến đây, Mai Tâm Phi than nhẹ một tiếng, kiều nhan mang theo ý cười, không có nửa phần nhân nhượng. Thanh danh Mộ Tri Tuấn tàn nhẫn ai mà chẳng biết, như vậy đó là một đối thủ cường hãn, nàng không thể nào sơ suất được.

Đêm, lặng yên không một tiếng động trôi qua, một ngày làm việc mệt mỏi, nhưng không thể nghỉ ngơi phải phá lệ tiếp tục làm việc, mặc dù đây cũng chỉ là một người không quan trọng đi lấy chồng mà thôi, nhưng cũng không thể chậm chạp được. Đương gia chủ mẫu, ba vị phu nhân còn có bốn thị thiếp, mang theo lão mục tử, nha hoàn, tôi tớ, đại đội nhân mã mệnh mông cuộn cuộn hướng thanh lãnh độc viện.

“Hay là ngủ đã chết, tiếng vang như vậy mà nghe không được!”

“Miệng thôi, ngày đại hỉ không được nói bậy, lão gia mà nghe được thì xong đời!”

“Phu nhân bớt giận, là thiếp nói sai rồi!”

“Bỏ lỡ giờ lành, xem ta phạt lũ nô tài vô dụng các người thế nào, cho khỏi ăn cơm.”

Ở bên ngoài ồn ào huyền ảo, cuồng oanh đập loạn, người trong phòng hiển nhiên coi như không nghe, đỡ phỉ lời ứng đối, càng lười động thủ mở cửa, vì sợ vượt qua giờ lành đem nàng gả đi ra ngoài, cả đám người đập loạn muốn kêu nàng chuẩn bị.

“Ai a, bà cô của ta ơi, người có ý phải không?”

“Ta dám chắc là như vậy, cả một đám người chúng ta thay nàng sốt ruột, thay nàng xử lý, vậy mà nàng nhất phải nhân nhả, không thèm quan tâm, giờ này còn chưa tỉnh ngủ!”

“Hi phục chắc còn chưa mặc đâu!”

“Không phải nói nàng cả hai ngày nay đều ở trong viện sao?”

“Ha ha, ai biết được!”

“A, buồn ngủ quá a! Ta nói các vị nói đủ chưa? Nói đủ liền thay ta trang điểm đi, ta xuất giá vì sao không thấy tướng gia phụ thân đâu hết vậy!” Mai Tâm Phi đột nhiên đứng dậy, cả người không đứng đắn, lười nhác ở trên giường bước xuống, tựa tiểu phi tiểu hoi đương gia chủ mẫu, người người trong lòng ngoan trừng liếc mắt một cái, thở hắt hắt tức giận.

“Thật sự là không hiểu đứa nhỏ này, nữ nhi xuất giá, lão gia có thể nào đến hậu viện, lúc này lão gia với các huynh đệ của người đều ở tiền đình chờ. Các người, mau hầu hạ tiểu thư rửa mặt chải đầu thay quần áo.”

Lời nói của đại phu nhân làm cho ý cười trên mặt Mai Tâm Phi càng sâu, hôm nay đãi ngộ thực là rất tốt nha, lúc trước ngay cả một con mắt cũng không liếc nâng một cái, bây giờ làm như rất thương còn kêu nàng là “Đứa nhỏ”, ha ha thật mắc cười?

Mai Tâm Phi giống như đại gia đi đến trước bàn ngồi xuống, một đám nô tì ủa lên, nào là đại gương đồng, đầy đủ son bột nước nhất nhất trải ra mở ra, rửa mặt, sửa mi chải đầu, trang điểm, mặc dù ngồi lâu một chút nhưng cũng là một loại hưởng thụ, đến khi Tiền viện phái người đến, sa y đỏ tươi, áo khoác lửa đỏ một màu hi phục, áo khoác ngắn tay mỏng khăn quàng vai, đầu đội mũ phượng, đại phu nhân tò vò lòng trọng tự mình đeo cho nàng một cái khóa cát tường, một cái gói hồng hi được đặt vào trong tay Mai Tâm Phi.

“Tại sao ta vẫn thấy có chỗ nào đó không đúng, rất giống cái gì nhỉ?” Đối mặt mọi người bàn tán, Mai Tâm Phi miểu khinh chọn, khoe miệng dương cười, cũng giống như đang hỏi, một nha hoàn lạnh lùng nói câu, “Tiên nữ a!” Khiến trong lòng Mai Tâm Phi hiểu rõ, trong ngày thường nàng không chút phần son cũng có thể còn hơn thanh tú như sen hé nở trên mặt nước, hương chi hi phục mặc vào thân, vàng ngọc trang trang, không là tiên nữ cũng giống như tiên nữ. Nàng thật muốn nhìn xem, Mộ Trì Tuấn nhìn thấy nàng xinh đẹp tuyệt sắc như vậy sẽ có vẻ mặt như thế nào.

“Tâm Phi vốn là một mỹ nhân! Tâm Phi, đồ trong tay người trăm ngàn lần dùng bỏ ra cho đến khi đến Mộ phủ, khăn voan thì cũng phải để tân lang lấy ra, rồi tự tay giao hi túi cho hấn, đây chính là bước quan trọng giúp Mộ gia ngày sau khai chi tán diệp bảo bối, cần phải tỉ mỉ cẩn thận nha.”

Nếu ném túi hi trong tay có thể nào làm cho Mộ Gia vô hậu luôn không? Mai Tâm Phi ý nghĩ như vậy thật là xấu, không có động phòng, như thế nào lác qua lác lại ra con cháu chứ. Mộ Trì Tuấn muốn khai chi tán diệp thì không nên hy vọng ở Mai Tâm Phi, hấn tuổi trẻ lực tráng chắc cũng phong lưu để lại một cục cưng nào đó rồi, chuyện có con cháu sẽ có không cần nàng phải lo những việc này.

Về phần Mộ Trì Tuấn có đúng như Mai Tâm Phi suy nghĩ, chỉ cần sờ thấu tên nam nhân bá đạo cái kia, thì sẽ có đáp án cho Mai Tâm Phi, chuyện này không đáng để phải nhọc công suy nghĩ.

“Phu nhân, còn chuyện đó thì sao? Ngài còn chưa dặn dò?”

“Khụ khụ!”

“Người đang trách ta cái gì, nữ nhi khi xuất giá, mẫu thân phải đem cái loại sự tình này dặn dò qua chứ!”

“Được rồi!” Đại phu nhân thấp giọng trách mắng, vị kia tiểu thiếp luôn luôn không an phận nói năng lộn xộn, mặc dù miệng thành thật, ánh mắt vẫn như cũ ác ngoan, càng tràn đầy khinh bỉ trào phúng.

Mai Tâm Phi tò mò hỏi, rốt cuộc chuyện gì còn muốn phá lệ dặn, ở đây các nữ nhân về mặt né tránh.

“Cũng không có gì, chính là Tâm Phi người thật sự không biết?”

“Phu nhân cho rằng Tâm Phi nên biết cái gì?” Thanh âm ôn nhu xinh đẹp, vẻ mặt vô tội không biết gì.

“Người... tốt lắm tốt lắm, giờ lạnh không thể chậm trễ, khăn voan lấy lại đây!”

“Phu nhân, ngài còn không có trả lời Tâm Phi a?”

“Hừ, trả lời gì mà trả lời, sớm phá thân, còn dám làm như không biết?”

Đại phu nhân đột nhiên bắn tới ánh mắt tàn nhẫn, lời nói ngoan độc nháy mắt làm mọi người đều nhìn kỹ sắc mặt Mai Tâm Phi lúc này, là son hồng? Hay là xấu hổ đỏ mặt? Vì sao vẫn cười tươi như vậy?

Một đường, bị che khăn voan đỏ từ đại phu nhân tự mình nâng đi trước, Mai Tâm Phi nhìn mũi chân của bản thân không ngừng lộ ra nâng lên, tận đến lúc bước lên thềm đá, tận đến lúc nghe được trong sảnh cười ha ha không ngừng, tận tới lúc nhìn đến người giống nàng mặc hồng bào ngồi ở cạnh Mai thừa tướng, nàng không nghĩ tới, tiếng tăm khó nghe như Mộ Trì Tuấn lại có giọng nói dễ nghe như vậy, mà còn đến đúng giờ nữa!

Bạn đang đọc truyện *Ác Phụ Cản Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Âm Thầm Ngược Đãi

“Đến đây đến đây, giờ lành đã đến tiểu thư tới rồi mau đến lão gia làm lễ ra mắt!” Theo tiếng la hưng phấn của tổng quản cao hứng, Mai Lập Nhân ngồi thẳng lưng, Mộ Tri Tuấn cứ chỉ tào nhả đứng lên, phải hi bảo cho thẳng, về phần hoa hồng đã tuột xuống trước bụng cũng không để ý, cước bộ không nhanh không chậm đi về hướng Mai Tâm Phi.

Hừ, tên đàn ông chết tiệt, còn rất bình thân a. Khó có người đàn ông nào cưới vợ đều ngạo mạn như hắn như vậy, nhìn xem bước đi ổn định kia, hừ, bóp nát cái túi Bách Từ Thiên Tôn (túi chứa đồ cầu may mắn con đàn cháu đống), ý nghĩ xấu cứ hiện lên như thế, Mai Tâm Phi cũng muốn làm xấu xa như vậy, một đôi tay mảnh khảnh nhỏ bé càng nắm càng chặt.

“Tân nương từ mau tiếp nhận hi đoạn của chú rể a! Tân nương từ?”

Hi bà kêu lên một tiếng trầm trọng, Mộ Tri Tuấn vẫn giữ điệu bộ mãnh liệt, không nói hai lời, trực tiếp đem hi đoạn cứng rắn nhét vào tay Mai Tâm Phi đang cầm túi Bách Từ Thiên Tôn ở giữa.

“Vèo!” Hạ khăn voan màu đỏ rực có hình hoa mẫu đơn xuống, truyền ra một tiếng kêu đau rất nhỏ, trong lòng Mai Tâm Phi thầm mắng lần nữa, lại không nhìn thấy trong mắt Mộ Tri Tuấn thoáng qua sự đắc ý tàn nhẫn rồi biến mất.

Nhất thời bị đụng chạm, ngón tay thon và dài ở trong mắt người khác, nhưng lại làm cho Mộ Tri Tuấn chán ghét, cặp tay kia không biết sờ qua bao nhiêu tên đàn ông, không biết lại có bao nhiêu gã đã thân cận cảm lấy, càng nghĩ càng bản, càng nghĩ càng ghê tởm, đường đường Phiêu Kị tướng quân cũng sẽ làm mấy chuyện xấu mờ ám như thế, chỉ cần há giận thì tốt a, hắn thật đúng là hận không thể gia tăng thêm lực đem cặp tay kia siết chặt. Còn dám lên tiếng với hắn, năng nên chịu đựng đi.

Cảm giác Mai Tâm Phi nhạy cảm, không chờ cảm giác tay đau biến mất, đã có thể cảm nhận người bên cạnh khi có khi không phảng phất hơi thở có phần tàn nhẫn kia, trời đất chứng giám a, nàng chính là đại cô nương lên kiệu, chẳng những xuất giá lần đầu, lại mới lần đầu gặp vị Phiêu Kị tướng quân tiếng tăm lừng lẫy đứng bên cạnh này, phần tàn nhẫn kia từ đâu mà đến? Nhưng lại rõ ràng, biến đổi này làm cho nàng vừa vận thụ giáo. Chẳng lẽ, hắn đã sớm thâm mến nàng? Chẳng lẽ, vì nàng nghiêng mắt nhìn qua, đánh đồng đại tướng quân hắn giống với đám đàn ông cô đơn kia, kết quả là, hắn ghi hận trong lòng? Rắc rối không kêu sao! (Một thành ngữ, ý chỉ là con giận muốn ngấm kiên nén, nhưng vẫn bị phát giác)

Nàng tuy rằng chỉ thấy được một lần Mộ Tri Tuấn nghiêng người, nhưng cũng có một giây lát, dáng người cao lớn mạnh mẽ kiên cường kia, vây quanh là tư thế kiêu ngạo, dĩ nhiên đã in vào trong trí nhớ, thực nếu có nhân vật cố ý xuất hiện lên trước mắt nàng như vậy, nàng như thế nào bác bỏ được mặt mũi kia. Máu chốt ở chỗ, hắn chưa từng biết nàng, nàng càng không có chuyện trêu chọc hắn, nhưng vừa rồi hắn lại dùng sức siết bàn tay nhỏ bé của nàng, nàng cũng sẽ không làm cho rằng, vị Mộ Tri Tuấn tướng quân khó lường này đang câu dẫn nàng, muốn cùng nàng làm chuyện ái muội.

Nữ nhi lấy chồng, máu mũi khó chia lìa, cũng sẽ ở lại tí mĩ căn dặn từ trên xuống dưới. Sau đó, cô dâu và chú rể bái lễ rồi được tiễn đến cửa môn phủ, mà bái lễ đây lại làm Mai Tâm Phi được lĩnh giáo một luồng sức mạnh của tên đàn ông bên cạnh kia, lần này cũng không phải là sức mạnh ở tay nữa, mà là một thái độ ngạo nghễ a.

Trừ phi vua lấy vợ mới không cần quỳ tạ ơn nhạc phụ đã phó thác đưa con gái yêu dấu, còn lại tất cả mọi người, bất kể bao nhiêu tuổi, làm quan gì hay gia sản giàu có đi chăng nữa, muốn kết hôn với người con gái được thì quỳ lạy là điều bắt buộc.

Mà Mộ Tri Tuấn lại phá lệ, khiến hắn cung kính quỳ lại trước con người tiện nhân này? Đừng có nằm mơ. Không đếm xỉa đến quân gia đang ân cần, niềm nở mang tới nuyễn điểm, Mộ Tri Tuấn trong nháy mắt nắm lấy cánh tay của Mai Tâm Phi với một lực không được coi là nhẹ nề một cô nương có thể chống lại, tự tóm lấy, tự kéo rồi tự thả, bất luận không biết giằng co ra sao, tóm lại kết quả đích thị là một đôi bàn cưới trải khăn đỏ bị lật đổ, nếu muốn ngồi thì chỉ có nước dùng mông mà ngồi.

“Xin hỏi cô gia, người có sao không?”

“Ha ha, được rồi, chỉ cần vợ chồng các người tốt, những tập tục cũ có thể giảm bớt.” Mai Lập Nhân tươi cười rạng rỡ nhắc nhở lão tổng quản bỏ qua, ở bên cạnh lão cáo già, người hầu đương nhiên khôn khéo hiểu rõ, trên toàn bộ nét mặt cộng với dáng vẻ lộ ra vẻ vui mừng, cung kính lùi về một bên.

“Vây cũng không được, tiểu tể mau thi hành lễ nhạc phụ đại nhân.” Dứt lời, mặc kệ Mai Lập Nhân dù muốn hay tiếp nhận hành lễ, Mộ Tri Tuấn đến nắm lấy Mai Tâm Phi một cách ngang ngược, sức lực của bàn tay kia làm cho da thịt mềm mại của nàng đau buốt.

Bàn tay tóm lấy đột nhiên xảy ra khiến Mai Tâm Phi phải rên lên một tiếng, suýt nữa không để ý đến mà chửi ầm lên, nàng còn chưa chính thức trở thành vợ hắn mà hắn đã đối xử với nàng bạo lực như vậy, lúc đầu thì nhéo sau thì nắm, ngộ nhớ sau khi thi hành lễ ở đây xong khi vào động phòng, tên đàn ông kia sẽ không thừa dịp lúc không có ai làm gì nàng chứ! Chẳng lẽ tên này là kẻ biến thái, chuyên đối xử với phụ nữ một cách bạo lực, sau này nhất định rất náo nhiệt đây.

Lúc tư tưởng của Mai Tâm Phi bay lên tận mây xanh là lúc hành lễ, ra phủ, đều là do Mộ Tri Tuấn khống chế tay nàng. Nhất cử nhất động đều không thấy một chút ôn nhu tí mĩ, bên trái hắn nói hắn là người thô kệch không biết thương hoa tiếc ngọc, mà đồng thời cũng lại nói nhạc phụ đại nhân không nên trách hắn tổ chức không chu đáo.

Trong lòng Mai Tâm Phi càng thêm bức mình, thậm chí hận không thể vén khăn voan lên, mở to đôi mắt đẹp mê người của nàng để xem cho kĩ tên đàn ông thô lỗ đứng bên cạnh. Suy cho cùng hắn là người vô thô lỗ, có lẽ ngược đãi là bản tính của hắn. Trước mặt thì không thể biết được, nàng đã cẩn thận che lấp bản chất thật vốn đang vô cùng chán ghét của mình, tay không ngừng bóp chặt cái túi cầu con cháu chó má kia, lại đắc ý bước lên, đáng về yểu điệu mềm mại quả thực đã mau chóng thử thách lòng kiên nhẫn bấy lâu nay của nàng không thể chịu nổi.

Rất có vẻ bất nạt người, nhưng sao lại có kiểu bất nạt người như thế, nàng thật muốn kéo lỗ tai của tên Mộ Trì Tuấn kia mà gào thét điên cuồng, nàng là tân nương tử, là người hẳn muốn kết hôn, không là người hẳn mua về nhà để mà sai khiến ngược đãi.

Theo bóng dáng cao lớn ấy bước xuống thềm đá, không chờ tiếng chúc mừng của mối lập lại lần thứ hai, nàng đã bái lạy thân nhân, phía sau phát ra tiếng khóc khiến cho Mai Tâm Phi không thể không nhanh chóng quay đầu lại.

“Đang tốt lành sao đại phu nhân lại khóc a?”

“A? Người? Ta?” Mai Tâm Phi không biết gì lại nói, khiến cho tiếng khóc của Đại phu nhân dừng lại, bên cạnh khuôn mặt của các phu nhân khác và thê thiếp đều trở nên quái dị, nhưng mà, cả đám vẫn còn có lòng tốt, nhanh chóng giúp Đại Phu nhân không bị chơi voi trong cảm xúc.

Thế này gọi là “Khóc giả”, nữ nhi quyền luyến cha mẹ, còn cha mẹ đối với nữ nhân lại càng không muốn xa rời.

“Không muốn a? Thì ra mọi người bây giờ không muốn xa Tâm Phi a?”

Nếu càng thêm dịu dàng, càng thêm đẹp đẽ, càng khiến cho người khác bức mình, có thể khiến cho ở cửa Mai phủ không còn một âm thanh, mà người gây chuyện – Mai Tâm Phi lúc này có thể cảm nhận mãnh liệt, đỉnh đầu đang bị cặp mắt phóng đầy hỏa của tên tiểu nhân Mộ Trì Tuấn kia nhìn chăm chú. Nàng nói còn chưa đủ thành khẩn? Không thủy mị hay sao? Chẳng lẽ cần phải khóc to ư?

Trong lòng nghĩ thế, tiếng khóc trong nháy mắt trong miệng mà phát ra, có lẽ đã dọa tới kẻ nhất gan nhất ở Mai phủ rồi, thật không hiểu nổi, cả người bà đây đỏ rức, còn muốn diễn thế nào nữa?

“Ha ha, người phủ tướng gia của ngài khiến Mộ Trì Tuấn phải hâm mộ a!” Tựa như trong lời nói vừa rồi của Mộ Trì Tuấn đầy hơi thở nóng bỏng đánh úp về phía Mai Tâm Phi, ở tư thế mập mờ như vậy, người nhà họ Mai nhìn thấy lại nghĩ, chủ rể không ngờ đã sốt ruột, thiên kim tiểu thư nhà bọn họ quả thật không những xinh đẹp mà còn có duyên với nam nhân.

“Câm miệng! Nước mắt lưu trữ về sau dùng đi!”

Trong âm thanh ấy thoát hiện sự tức giận đỉnh điểm đang kìm nén nhưng cũng đã trở lại bình thường, nhưng Mai Tâm Phi khéo léo trả lời làm cho lòng này Mộ Trì Tuấn vừa giãn ra đã nhúu lại.

“À, ta đây liền lưu trữ về sau lại khóc phu quân thì tốt lắm!”

Cái này gọi là gì nhỉ, rõ ràng chính là mắng Mộ Trì Tuấn, lời này đích thật là Mai Tâm Phi cố ý, âm thầm chịu đựng nhiều như vậy, không lấy lại chút sĩ diện, bản thân sẽ thấy hối tiếc đến chết. Tuy nhiên lại không nghĩ tới Mộ Trì Tuấn có thể cười to đến như vậy, càng cười càng sáng khoái.

Ở tư thế ám muội, hơi thở nóng hổi lại kẻ sát bên: “Ta sẽ chờ xem người đến lúc đó khóc như thế nào? Ha ha, cổ kiệu”.

Sau hai chữ ấy của Mộ Trì Tuấn, chiêm trống nổi lên, tiếp theo sau đó pháo phát ra những âm thanh giòn giã. Hai bên thông gia vốn là đại danh môn nên muốn giảm phô trương một chút cũng không được, tân nương tử được chính xác là tám người nâng hồng hi kiệu lên, tiền đưa tân nương tử, người rước dâu đến đón hi kiệu, hi kiệu tiến lên phía trước, chiêm trống mở đường, đèn hướng lên trời, búa rìu, kim qua, thẻ bài đều được xếp đối xứng xen kẽ theo thứ tự mà mở ra trông rất đẹp mắt, sao đó là mười gương mặt thập toàn thập mỹ với gương mặt đánh phấn son hồng đã được lựa chọn kĩ càng bây giờ cất cao giọng hát, đội ngũ theo sau cả trăm người dài đến hai ba trăm thước, theo hàng lối ngay ngắn khiến cho đường cái chẳng mấy chốc đã bị chiếm hết mất, một cảnh tượng không thể nào nhiệt hơn.

Mộ Trì Tuấn cười con ngựa cao to, dẫn đầu đoàn kiệu, một dãy mêng mông cuộn cuộn ở phía sau, kéo theo ánh mắt của biết bao người qua đi đường, về phần trong kiệu thì Mai Tâm Phi lúc này đang ngồi ngay ngắn, ngẩng cao đầu, chân bắt chéo, tùy kiệu lắc lư, nàng không nhận thức được đoàn kiệu đang là lúc phô trương, đội đến lúc đến trấn quốc tướng quân phủ, Mộ Trì Tuấn dùng một cước đá kiệu lại làm cho Mai Tâm Phi đã từng ném thư nay lại được lĩnh giáo thêm mùi vị tàn bạo của hắn.

Tên đàn ông xấu xa, tên chết tiệt, có bệnh, chắc chắn là có bệnh, hơn nữa bệnh thật sự không nhẹ !!!!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Ác Phụ Cản Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Kinh Ngạc (Nhất)

“Hai người các người ổn định cho ta nha, sáng sớm ngày mai ông ngoại sẽ ra khỏi kinh thành, mẫu hậu đã dặn dò rất kĩ, phải để cho ông ngoại cũng như Mai tiểu thư có một bữa tiệc thông suốt không gặp phải lỗi gì!”

“Nói hoài!”

“Nói cái gì nhỉ? Nói to lên xem nào?”

“Oh , ta nói thế nhất định phải thế ,chính xác là như thế !”

“Phải không đó ? Ta nghe hình như không phải những lời này a , hôm nay Ngũ ca thật là kì lạ , thường thường nói chuyện rất rõ ràng mà !”

“Tiểu nha đầu, nói vớ vẩn gì thế , không phải cố tình tìm ta gây sự đó chứ ?”

“Ta nào có, hơn nữa, ta cảnh cáo Ngũ ca lần nữa, ta không phải là tiểu nha đầu, còn dám bảo ta như thế, ta nhất định nói với mẫu hậu việc này .”

“Ngươi thật là hẹp hòi?”

“Hẹp hòi cái gì?”

“Được rồi hai người, chỉ có giới cãi nhau, chỉ bằng giúp ta tiếp đón khách”. Vừa dứt lời, thái tử đương thời , con trai cả của hoàng hậu nương nương, hoàng tử thứ hai , Nam Cung Vân Tiêu đang từ từ tiến tới lão tướng quân.

Nam Cung Dật dương nhanh tay kéo ống tay áo của Nam Cung Vân Tiêu lại, hướng về phía muội muội của mình, cửu công chúa Nam Cung Ngọc Lâm mà nói: “Lâm Nhi, đi chỗ khác chơi.”

“Huynh lại không cho ta nghe, ta không đi, mẫu hậu đã bảo ta đi cùng với Nhị ca, người đừng hòng đuổi ta đi, ta không phải là tiểu hài t , có chuyện gì ta không thể nghe a?”

“Chuyện của nam nhân, muội nghe làm gì? Nếu muội vẫn muốn nghe, được rồi , ta nói trước, muội đừng có mà đỏ mặt , kia là phòng tân hôn, nam nhân và nữ nhân ở đó ...”

“A, muội biết Ngũ ca có ý mà, huynh nhớ đấy, khi về cung ta sẽ nói với mẫu hậu huynh lại khinh thường ta, hừ !”. Đôi mắt Nam Cung Ngọc lâm lóe sáng, nàng hung hăng trừng mắt về phía Nam Cung Dật dương, trong nháy mắt đôi môi đỏ hồng của nàng chu lên như đang làm nũng, chạy thật nhanh về phía lão tướng quân đang tiếp khách.

Thấy muội muội của mình đang làm nũng bên cạnh lão tướng quân , lại còn luôn hung hăng chỉ trỏ về phía bên này, khiến cho lão đại tướng quân cười không ngừng nghỉ, xoa đầu nàng đầy yêu thương. Nam Cung Vân Tiêu cũng cung chiêu hơn, khẽ cười nói: “Nha đầu Lâm nhi kia a quả thật là giỏi treu đùa, hể nơi nào có nàng là nơi đó tràn ngập tiếng cười.”

“Người mà phụ hoàng cưng chiều nhất là nha đầu kia, còn người mà phụ hoàng không muốn gặp nhất là đệ đệ của huynh, chính là ta đó.” Nam Cung Dật Dương oán ức than phiền.

“Lâm nhi quả thật nói không sai, người ngoài phụ hoàng ra có sợ ai, mà cái người vô định nhất cũng là người. Nói đi, có chuyện gì mà phải đuổi Lâm nhi đi!”

“Ôi , ta cũng không biết có nên nói hay không, người đừng trừng mắt nhìn ta a, thật sự là trong lòng ta đang rất khó quyết định .”

Nam Cung Vân Tiêu nhìn thấy vẻ mặt của đệ đệ như vậy, con người này có bao giờ đối mặt với chuyện gì mà cảm thấy khó xử, hơn nữa không khí hôm nay náo nhiệt tung bừng đến vậy, “Có liên quan tới Tuấn à?” Nam Cung Vân Tiêu rất khẳng định, khiến Nam Cung Dật Dương ngẩn người, lập tức nhẹ gật đầu.

Đoán được đúng đáp án, Nam Cung Vân tiêu ngược lại còn nhoen miệng cười, vỗ vỗ bả vai của đệ đệ.

Dùng giọng nhẹ nhàng nhưng tràn đầy sự tin tưởng mà nói: “Có một số việc, nghe được chưa chắc là thật, tất nhiên cũng không là giả, chuyện của Tuấn, hần sẽ tự bản thân xử lí ổn thỏa, ai cũng không được thay hần quyết định, chuyện này cũng chỉ có thể chính hần quyết định mà thôi, tính tình của Tuấn, người cũng không phải không biết sao!”

“Ca, huynh cũng biết . Ca, ta chỉ thay Tuấn kêu oan a, nữ nhân họ Mai ấy chỉ là món đồ vứt đi, căn bản không xứng để vào Mộ phủ, lại càng không nên đứng chung một chỗ với Tuấn .”

“Được rồi, thấy gió chưa chắc sẽ có mưa, ta đã nói với người khi nãy, có một số việc, mắt nhìn thấy cũng chưa chắc là thật, huống chi là nghe. Yên tâm đi, Tuấn sẽ tự xử lí mọi việc, hôm nay ai có thể làm cho Mộ Trì Tuấn chịu thiệt được, sự việc còn chưa đến nỗi, mau đi thôi, nếu không trễ mất. Lâm nhi nha đầu kia thật là ăn nói khéo léo nhưng mà sẽ làm cho chuyện của người rắc rối hơn đấy.” Dứt lời, Nam Cung Vân Tiêu nhanh chóng cất bước đi .

“Hy vọng là vậy!” Nam Cung Dật Dương cảm thán, lúc tiệc chiều đã cũng là lúc hần có việc cổ quái cần hỏi tân lang của buổi tiệc này.

Đoàn đón dâu vừa mới quẹo vào ngõ, cửa tướng phủ đã nổi pháo lên, người trong sân đều tuân ra.

Chú rể không đá kiệu, cũng chẳng ai dám đến vén màn kiệu lên, nếu Mộ Trì Tuấn không đá kiệu một ngày thì Mai Tâm Phi còn phải ngồi trong kiệu một ngày. Khi kiệu hạ xuống vững, Mộ trì Tuấn đã nhanh chóng xuống ngựa, đi đến cửa phủ.

“Ông nội, ta đem người phải nhận trở về.”

Mộ Trì Tuấn bầm bả, mọi người nở nụ cười, thầm nghĩ, vị Phiêu kỵ tướng quân này thật là một người nhà binh, vợ sắp cưới đã đến cửa, mà còn phải bầm bả lão tướng quân, rốt cục ai cưới vợ chứ .

“Hôm nay là tiểu tử ngươi cưới vợ, còn chờ gì nữa, mau nghênh đón nàng vào phủ a!” Mộ lão tướng quân cười lớn, khề trách, đứng lên .

Tân nương vào phủ thì việc đá kiệu là không thể tránh khỏi, để tân nương từ sau này ngoan ngoãn phục tùng, tí mỉa hằm hạ, nó còn biểu hiện uy quyền của người đàn ông không thể bị đánh mất. Mộ Trì Tuấn khề nhếch mép cười gian tà, ung dung bước tới hi kiệu, nữ nhân hèn hạ, trước tiên nhận của hắn một cước!

Người ngoài nhìn thấy hắn lơ đãng nhắc chân nhưng thật ra lại vận công lực, nhắm ngay thân kiệu mà đá, người trong kiệu không cẩn thận thì sẽ thuận lợi bị đá rơi xuống kiệu, nằm sấp quý hướng về phía cửa .

Mành kiệu được vén lên, lại không thấy tân nương ra khỏi hi kiệu, trong đó nguyên do chính là Mộ trì tuần, Mai Tâm Phi hận nghiền răng nghiền lợi, con bà nó chứ tên cầu này, vừa rồi còn lo lắng cho mình ngàn vạn lần đừng rơi xuống kiệu, bây giờ cảm thấy đôi chân của mình đau tê dại, căn bản không thể đứng dậy, tên cầu này ngày càng nguy hiểm, tiện nhân Mộ Trì Tuấn, hắn sẽ thành kẻ thù của nàng a, đã hai ba lần liên tiếp tính kế hại nàng.

Ánh sáng rõ ràng chiếu sáng cửa kiệu, bỗng đột nhiên xuất hiện một chiếc bóng to lớn che đi ánh sáng , cũng có một luồng khí áp đảo người ập tới.

“Thế nào? Không muốn ra khỏi kiệu sao, muốn ngồi đây cả đời à?” Thanh âm khong nặng không nhẹ mang theo hàn ý phả tới bên tai.

“Chân ta bị tê!” Thanh âm của Mai Tâm Phi không hề ôn nhu hay kiều mỵ như trước, thẳng thắn mà dứt khoát.

“Tê chân? Ý của ngươi là ngươi muốn ta ôm ngươi đi vào?”

“Tướng quân ngươi thật đúng là tốt a .”

“Đương nhiên, ai bảo ngươi là nữ nhân ta phải cưới vào cửa.”

“Thật là cảm động a! Nếu chân tướng quân nhẹ nhàng một chút, ta cũng không đến nỗi như thế này. Ta cũng không phải là ngọc, từ đầu đến bây giờ, tướng quân toàn làm những hành động của một kẻ tiện nhân thôi, thật đúng với danh hiệu Phiêu kỵ tướng quân a.”

“Ngươi dám nói lại lần nữa.” Cùng với lời nói đầy tàn nhẫn kia, Mộ Trì Tuấn nhanh chóng bóp lấy cánh tay Mai Tâm Phi.

Tên cầu này lại động tay chân, lần này lực đạo hơn vài lần lúc trước, bà cô đây không phát uy, không khéo trở thành thành kẹo cao su dẻo kéo tới kéo lui mất thôi.

Mai Tâm Phi nhảy tới chặn phía trước, khiến cho khăn voan hồng rơi xuống, một đôi mắt đẹp dữ tợn đánh úp lại, đôi môi đỏ mọng như hạt trân châu nói: “Bà cô đây nói cho ngươi nghe, con cầu nhà ngươi thật khổ nạn, nam nhân như ngươi không có còn hơn, có bản lĩnh thì dùng một chưởng đem ta đánh chết trong kiệu này a, mọi người trong phủ thật náo nhiệt nha, thấy máu thật , không khí vui mừng kia sẽ náo nhiệt thêm phần nào!”

Dứt lời , hai con ngươi đen láy nở ra sấm sét va chạm nhau, nhưng trong đó lại ẩn hiện một điều gì đó, trong nháy mắt về kinh ngạc hiện ra rồi chợt tắt.

Bạn đang đọc truyện *Ác Phụ Cản Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.